

ZAMANIN ÇAĞRISI; UZLAŞMA DEĞİL,
MÜCADELEYİ KESKİNLEŞTİRME VE DEĞİŞTİRMEDİR!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Avrupa ülkelerinin gözünü boyamak için bu paket gündeme geldi. Esas nedenlerden biri de şu tabii; artık sağır Asultan bile biliyor ki Türkiye'de doğru dürüst bir yargı yok. Bundan bir ay önce Anayasa Mahkemesi başkan vekili yargıya güvenin kalmadığını itiraf etti. Yani o bile itiraf etti. Yani artık yargı bağımsız ve tarafsız demeye Cumhurbaşkanından en kıdemsiz yürütmede bulunanlara kadar kimsenin yüzü yok.

Yeni Demokrasi

28 KASIM-12 ARALIK 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 49 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

İşçilere 'Mezarda Emeklilik', Bakanlara Mezara Kadar Ücretsiz 'Sağlık'

Emekli olabilmek adına kölece bir yaşam ve çalışma koşullarına hapsedilen işçiler, beden ve sağlıklarının son sınırlarına kadar sömürülmekte emekliliği "hak ettiklerinde" ise fazlalık ve yük olarak değerlendirilmektedir. Oysa işçilerin emeklilik hakkı ve insanca bir maaş elde edebilmesi devletin bir lütfü değil işçilerin yaşamlarından damıttıkları alın terinin ürünüdür. Ancak işçilerin emekli olabilmek ve insanca ücret elde edebilmek için alınteri dökmek dışında başka bir şey ihtiyacı vardır. O da sınıf bilinci ve örgütlü mücadeledir.

RÖPORTAJ s.8

'38 Madde Oyalama, Kandırmaca'

Duruşma savcısı mahkemenin üstünde bir pozisyona girdi yani mahkemenin verdiği tahliye kararına duruşma savcısı itiraz edebiliyordu. Bu eskiden yoktu yani OHAL'den önce yoktu. Duruşma savcısı mahkeme başkanından daha önemli bir pozisyona girmiş oldu. Bu tür anti demokratik hükümlerin ortadan kalkması gerekiyor, çıkartılması gerekiyor.

zamanın ruhunda özgürlük var

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

yaşamda ve mücadelede kadınlar kavgayı öğretiyor

15

GENÇLİK

yarının sahibi olanlar, geleceksizlik dayatmasını parçalayacaktır!

21

DÜNYA

baskı ve zor yeni direnişlere gebedir

"Dost Dost İlle de Kavga"

Bir mermi de benden aslanım,
Bir mermi de benden.
Bir mermi de benden zafer topları
Mukaddes namlular!
Daha gelmesin mi bahar,
Daha gülmesin mi ağlayanlar?
Yıllardır kan içinde, sargı içinde
Unuttunuz mu
Sevmesini şakalaşmasını?
Çekik gözlüler,
Kıvrık saçlılar, ablak yüzlüler!
Küller mi saz beniz etti sizi
Yabani güller, dost bakışlar, otlu
çiçekler!
Ve sizler:
Adana, Aras pamuğu kadar
Sevdiğim yüzler!
Yayla türkülerim kadar
Memleketlilerim kadar
Sevdiğim yüzler!
Altıya mı değdi yaşlarınız
Otuz dokuz doğumlu çocuklar?
Ömrünüz, gözleriniz, uykularınız
Sığınaklarda geçti harp boyunca.
Oylum oylum ateşleri gördünüz mü,
Cepheden dönenleri sordunuz mu?
Tanır mısınız
Ay nedir, gün nedir, elma nedir?
Güneşi gözlere doldurmak güzelken
Hey küçük kardeşler hey
Görün ne hale koydular dünyamızı.
Şimdi zafer topları gürlüyor
Avrupa'da.
Ve deniz ötesi kıtalardan
Şarkılar...
Şimdi kazaska oynuyor Avrupa.
Şimdi silah yerine bayrak tutanlar...
Hiçbirini tanımadığımız,
Oyunlarını bilmediğimiz
Mişiganlılar, Oksfortlular, Ukranyalılar
Şimdi, göz aydın etme zamanıdır.
Yeni bir dünya doğuyor.
Şorul şorul giden kan pahası.
Müjdelere, müjdelere olsun
Yeni bir dünya doğuyor
Zincir seslerinden
Verem basillerinden uzakta...
Büyük ölülerini bağrına basıp
Yaralı insanlarımız
Kahramanlarımız konuşuyor :
"Benim olsun, senin olsun, bizim olsun,
Hani kardeşlerimiz vardı ya
Bu dünyada.
-Kız kardeşlerimiz, annelerimiz,
şairlerimiz-
Dumdum kurşunuyla vursalar da
Her zaman böyle dögüşeceğiz :
Gırtlak gırtlığa, diş dişe, tank tanka
Demokrasi için,
Eşitlik ve hürlik uğruna"
Bir mermi de benden aslanım
Bir mermi de benden
Bir mermi de benden
Zafer topları, mübarek namlular!

Yoksulluk sağanağından geçen bir ömürdür Enver Gökçe'nin yaşamı. Ne var ki istese en 'parıltılı' hayatı birkaç adımla yakalaması mümkünken, o bunu bilerek ve isteyerek reddetmiştir.

Özellikle içinden geçtiğimiz süreç dikkate alındığında bizlere anlamlı yaşamının örneklerini sunar Gökçe. Bedelleri ne kadar ağır olursa olsun erdemli olmak insan olmanın öncelikli ölçütüdür ona göre. Ancak bu şekilde kavganı ve inançlarını satmazsın. Bu düsturla hareket eden Gökçe, kolektif hayatı yani altın çağı yaratmak için her bedelin göze alınmasını savunur:

"Uğruna çekilen/Derttir, mihnettir/Senden yana olduğumuz sebeptir/Kolektif hayat!" Buna karşın bilir ki bedellerin karşılığı mutlaka alınacaktır.

Bu acılar ve sıkıntılar sonsuz değildir: *"Ve/Şiddetin sabahı yakındır/Dayan dizlerim dayan"*

1920'de Erzincan'ın Eğin kasabasında dünyaya gelen Enver Gökçe, daha küçük yaşta oyun oynarken bir gözünü kaybetmiştir. 9 yaşında Ankara'ya göçer ailesi. Ankara onun yaşamını şekillendiren bir kenttir artık. İlk, orta ve lise öğreniminden sonra Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'ni kazanır. Burada devrimci düşüncelerle tanışır. Hem okuyup hem çalışan ozan, işçilerin dostu olur. 1951 tutuklamalarında içerde yaşamını kaybeden mürettip ustası Hasan'ı hiç unutamaz ve onun adına şiir yazar.

Enver Gökçe yaşadıklarının ve okuduklarının kendine kattığı bilinçle şiir yazmaya başlar, böyle olduğu içindir ki pratik olarak kavganın dışına hiç düşmez. Ondan dinleyelim; *"Ben sınıf edebiyatı yapıyorum... Türk halkının, hayatın her döneminde aktif olan, güzel olan, büyük olan bu halkın sanatını yapmaya çalışıyorum. Bence sanat bu sınıfın yaşam kavgasındaki güc-*

nü ve kudretini ortaya koymasındır... Bir sanatçının doğru, devrimci bir yönde bir şeyler verebilmesi için, pratik ve teori arasındaki işbirliğini daima gözetmesi gerekir. Dünyayı ve olayları ancak diyalektik metodun ışığında kavrayıp yorumlayabiliriz. Bilinç ve duyarlılık arasında tam bir uyum olmalıdır. Ne salt bilinç ne salt duyarlılık yeterli değildir. Yani dünyamızı insanca yaşanacak bir yer haline getirebilmek için şiiri ve sanatı sosyo-politik bir mücadelenin tamamlayıcı araçları olarak görmeliyiz."

O, yukarıda aktardığımız düşüncelerine uygun olarak hemen birkaç arkadaşıyla Türkiye Gençler Derneği'ni kurar. İlerleyen günlerde faşistler derneğe saldırır, sabaha doğru yapılan saldırıda çatışma yaşanır dernek yakılır. Her zaman olduğu gibi yakanlar değil dernektekiler tutuklanır. O günlerde "Fakültenin Önü" adlı şiirini yazar. Arkadaşlarıyla birlikte tutuklanır. İçeride o ünlü "Görüş Günü" dizelerini yazar; *"Bugün görüş günümüz/Dost kardeş bir arada/Telden tele/Mendil salla el salla/Merhaba/İzin olsun hapishane içinde/Seni /Senden sormalara doyamam/Yarım kalır cıgaramın ateşi/Gitme dayanmam."*

Dışarı çıkınca üniversiteyi bitirir, ancak bu kez de işsizlik yakasına musallat olmuştur. O bir komünisttir ve iş verilmeyecektir. İstanbul'a gelir ve kısa bir süre için iş bulur. Yurtlar Müdürlüğü'nde işe başlar. Ancak

burada bir yıl kalabilir.

Ünlü 1951 tevkifatıyla 168 kişi gözetimine alınır. İçlerinde O da vardır. Diğerleriyle birlikte yoğun işkencelere uğrar, tam iki yıl İstanbul'daki ünlü işkence merkezi 1. şubede tutulur. Şair Enver Gökçe o günleri şöyle anlatır: *"Alışılmamış birçok yıldırma yöntemleri uygulandı! Gene tabutluklar, falakalar ve her türlü insanlık dışı işlemler yapıldı."*

Çektikleri, bütün aydınlık yayan insanların çektikleriydi. O tüm bu zulümlere, ve tekrar şubede uzunca kalacak olmasına, rağmen mahkemede kendini en onurlu bir şekilde savunur. Marksizm'e inandığını ve komünizmi hakim kılmak için mücadele ettiğini söyler. Böylece 7 yıl yatar. Nazım Hikmet'in dışında, Pablo Neruda'yı çok sever, kendisine örnek alır. Yaşamını kendisine yakın bulur. Bu nedenle onun eserlerini Türkçe'ye çevirir. O, bilinçle cesareti bir arada bulunduran ender ozanlardan biridir. Bir yazısında şöyle der: *"Baştan bakıldığında asıl mesele insanın görüşlerinde kararlı ve tutarlı olması gerekir. Sadece namuslu olmakta yetmez. Sonuna kadar hem namuslu hem de sapına kadar bilinçli olmak şarttır. Gerçek sanatçı pazarlıkların, küçük hesapların adamı değildir ve olamaz da."*

Yaşamının sonuna kadar bir "namus işçisi" olarak kaldı. Bizlere de insan kalmayı devrimci olmayı ve savaşmayı öğütleyen "Eğin Türküleri", "Dost Dost İlle Kavga", "Panzerler Üstümüze Kalkar" gibi sayısız değerinde şiir kitabı bıraktı. 19 Kasım 1981'de yaşamında ürettiği güzellikleri halkına ve insanlığa bırakarak aramızdan ayrıldı. Halkımıza yaşatılan ne kadar zulüm ve yoksulluk varsa o da payına düşeni fazlasıyla aldı. Biliyordu ki bu zulmün nedeni ne ülkesi ne de halkıdır: *"Senin emekçin olaydım/Şen olası türküsü/Dost kokusu dost selamı Türkiye."*

Bir Yeni Demokrasi Okuru

ZAMANIN ÇAĞRISI; UZLAŞMA DEĞİL, MÜCADELEYİ KESKİNLEŞTİRME VE DEĞİŞTİRMEYİ!

Dünya genelinde sınıf mücadelesinin, çok katmanlı ve çok yönlü gelişme kaydettiği bir dönemin içindeyiz. Büyük ve önemli gelişmeler, değişimler, hareketler adeta dünyanın her köşesinde baş döndürücü bir hızla yaşanıyor. Çok kısa zaman dilimleri içinde bir gelişmenin diğerini unuttuğu ancak her birinin birbirleriyle çok güçlü ilişkisi olan politik gelişmeler bunlar.

Dünya işçi, köylü, gençlik ve kadınların hareketleriyle bir sarsıntı yaşıyor. Öte yandan emperyalistler ve uşakları arasında da keskinleşen ve gittikçe daha da kızışan çelişkilere tanıklık ediyoruz. Emperyalist güçler arasındaki çatışma, egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma ve egemen gerici sınıflarla halk kitleleri arasındaki çatışma adeta zincirlerinden boşalma arayışı içinde olan bir eğilimle sürekli tırmanıyor.

Uzak Asya'dan Latin Amerika'ya, ABD'den Avrupa'ya, Afrika'dan Ortadoğu'ya, Balkanlar'a kadar dünyanın her köşesinde dengelerin bozulduğu ve yeni güç ilişkilerinin oluştuğu, egemen kliklerin kıyasıya bir savaşıma tuttuğu bir tablo söz konusu. ABD emperyalizmi arka bahçesi Latin Amerika'yı yeni baştan dizayn etmeye çalışırken Bolivya'da olduğu gibi askeri darbeler de dahil her türlü yol ve yöntemle başvurabileceğinin mesajını vermeye başlamıştır. Bu bağlamda var olan "sol" görünümü bürokrat burjuva egemen sınıf klikleri yerine daha diğer gerici kliklerin güç kazanmasını sağlayacak adımları ve hamleleri daha pervasız ve açıktan atarak "dönüşüm ve değişim" ihtiyacını da ilan etmektedir. Latin Amerika'da boy veren ve serpilerek hareketleri sokaklarda ve meydanlarda kanlı şekilde bastırılmaya çalışılmaktadır.

Aynı tablo ABD emperyalizminin rakipleri olan emperyalist güçler Rusya ve Çin içinde geçerlidir. Hong Kong ve İran'da boy veren halk hareketleri bu gerici güç bloğunun "demir yumruğu" ile kanlı şekilde bastırılmaktadır. Bu cephede de mevzilerin, var olan egemenlik sahalarının pekiştirilerek sağlamlaştırılması çabası güçlü bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

ABD, AB emperyalist güçlerinin iç klik çatışmaları da dahil olmak üzere, bu zincirin bir çok parçası olan yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde klik çatış-

maları durmaksızın ve gün gün sertleşerek gelişmektedir. Trump, Merkel, Macron, Erdoğan, Salman, Sisi, Boris Johnson vs egemen sınıf temsilcilerinin her biri kendi ülkelerinde diğer egemen sınıf klikleri tarafından hırpalanan, değiştirilmeye zorlanan, güçleri aşındırılan konumdadırlar. "Batı emperyalist" güçlerin oluşturduğu bloklaşmada çözülme ise onlar açısından dramatik söylemler ve tutumlarla kendini göstermektedir. Türkiye'nin NATO üyeliği bir yandan tartışılırken, Türkiye Rojava işgali ve silesiyle her fırsatta nasıl sadık bir NATO uşağı olduğunu anımsatmaktadır. Fransa Cumhurbaşkanı Macron

"NATO'nun beyin ölümü gerçekleşmiştir" şeklinde çıkışlar yaparken, ABD "yaşlı Avrupa'yı" ticaret savaşı ile hizalama peşindedir. Gerginlik, çözülme, karmaşık taktik ilişkiler, flulaşan stratejik ortaklıklar bu cephede mevsimsel olmadığı anlaşılan ateşli bir hastalığa dönüşmektedir.

Hakeza Ortadoğu ve Doğu Avrupa'da ise bir bütün bölgesel düzeyde oluşmuş sistemlerde değişime dair bir süredir devam eden savaşlar, mücadeleler bir politik eğilim olarak devam etmekte, hatta daha fazla güçlenmektedir. Bu alanlarda bir devletin diğer devletin toprağını ilhak etmesi, "güvenlik" kaygılı müdahaleler ile adımlar atması ise "kabul edilebilir" bir durum olarak kanıksanmış durumda. Ancak her biri daha güçlü ve büyük çelişkilerin, çatışma ve gerginlik hatlarının yaratılması ve zeminin daha fazla hazırlanması ile gerçekleşmektedir.

Değişim istem ve talebi, mücadelesi ve hareketi sürece etki eden politik bir gerçekliktir. Bu gerçeklik aynı

zamanda çok katmanlı karmaşık bir stratejik ve taktik ilişkiler çeşitliliğini, acımasız bir diplomatik mücadele seferberliğini, kanlı darbeler ve iç çatışmalar gerçekliğini, emperyalist müdahaleler ve gerici işgallerin oluşma durumunu yaratmaktadır. Halk hareketleri ise dünyanın her köşesinde ekonomik krize ve politik sorunlara karşı düne göre daha güçlü dirençlerle kendiliğinden bir biçimde açığa çıkmaktadır. Değişim talebi ve isteği sokaklarda meydanlarda kitle hareketleriyle, öfkesi ve kini yer yer odağını kaybetse de, hedefi ve amacı politik bir programa kavuşmasa da haykırışa dönüşüyor.

men sınıflarının daha kanlı bir şekilde karşı karşıya gelmesine zemin oluşturulmuş bir sonuç çıktı.

Türk hakim sınıflarının politik ve ekonomik kriz içinde debelenme haline Rojava işgali bırakalım merhem olmayı, CHP-İYİP içinde daha fazla karmaşa; AKP içinde büyüyen huzursuzluk; Davutoğlu ve Babacan-Gül ekiplerinin nerde kalmıştı diyerek partileşmeyi nihayete erdiren hamleleri oluştu. Bu tablo egemen sınıf kliklerinin kendi içlerinde daha fazla çatışması ve parçalanması, bir birlerinin içine doğru huzursuzluk çıkaran provokasyon girişimleri ve dağılma eğiliminin güçlenmesi olarak şekillenmiştir.

ERKEN SEÇİM Mİ?

Faşist diktatörlük ise başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarına mola vermeksizin soluksuz devam etmektedir. Bu tabloda hem Kürt ulusu hem de işçi ve emekçiler direnç gösterirken, özellikle halk saflarında yer alan HDP bu tabloda "erken seçim çağrısı" yaparak adeta "uzaylı" görüntüsü vermeyi başarmıştır. Hapse atılan eşbaşkanlar ve milletvekilleri, gasp edilen belediye başkanlıkları, tutuklanan ve katledilen binlerin var olduğu tabloda "erken seçim çağrısı" parlamentarizmin, liberal burjuva hastalığının artık iflah olmaz noktaya geldiğinin de kanıtı niteliğindedir.

Keskinleştirilmesi ve yükseltilmesi gereken bir mücadele, örülmesi gereken bir direniş hattı bizi bekliyor. Uzlaşmazlığın esas olduğu, kanlı bıçaklı dövüşün yaşandığı bu iklimde işçi sınıfına, ezilen halk yığınlarına, ezilen Kürt ulusuna, ezilen cins olan kadınlara, ezilen inançlara bu sistemle uzlaşma olanakları arayan her anlayış bilinmelidir ki ezilenleri silahsız, donanımsız ve hedefsiz bırakmaktadır. Onların çıkarına değil, onların zayıflatılmasına hizmet etmektedir. Zaman mücadeleyi keskinleştirme, değişim talebini devrimci temelde örgütleme, Halk Savaşı doğrultusunda politik iktidara kilitlenme zamanıdır. Uzlaşmaya yönelik her davet ezilenlerin haklı mücadelesini ikilemede bırakma, zamanın gerçekliğinden koparma, faşizme ve gericiliğe halkı teslim etme girişimi olacaktır. Bu ret edilmeli mücadele keskinleştirilmeli, devrimci savaşım yükseltilmelidir. Görev ve sorumluluk budur.

GÜRÜLTÜCÜ FAŞİZM VE GERÇEKLER!

TC ise bir yandan Kürt düşmanlığını içerde ve Ortadoğu'da merkezine alan savaş naraları atarken, diğer yandan Erdoğan'ın ABD ziyaretinde ispatladığı gibi bölgesel hesaplarını ABD'siz yapmayacağını teminatını veren bir tutumla süreci karşılamaya çalışmaktadır. Aynı TC Ortadoğu'da ABD adına daha iyi iş çıkaracağını Rojava'ya dönük işgal ve saldırılarla ispatlamaya tutuşan, hatta bir sonraki aşamada Suriye ve İran'la ölümüne ABD ile birlikte mücadeleye tutuşacağı koşulları yaratmaktadır. Trump-Erdoğan görüşmesinden yaklaşık 10 gün sonra "Barış Pınarı" kodlu faşist işgal operasyonunun resmen sonlandırılma noktasına geldiği CHP içinde Tayyip Erdoğan'ın da merkeze oturduğu "dizayn" tartışmasının gürültüsü içinde gözden kaçırılması durumu oluştu. Trump-Erdoğan görüşmesinin sonucunda koparılan "zafer" gürültüsünde, tahkim edilmiş Türk şovenizmi ve Kürt düşmanlığı, Rojava'nın bütünlüğünün parçalanması ile sonuçlanan kısmı bir işgal ve Türkiye-Suriye ege-

İşçilere 'Mezarda Emeklilik', Bakanlara Mezara Kadar Ücretsiz 'Sağlık Hakkı'

İşçi ve emekçilerin bir bütün burjuvaziyle uzlaşmaz çelişkisi bulunur ve mevcut sistem içerisinde bu uzlaşmaz çelişki her bir işçi ve emekçiye esas ve tali sorunlara göre vücut bulur. Bu durum ekonomik kriz sürecinde egemenlerin, krizi, işçi-emekçilerin sırtına yıkmaya çalışmasıyla daha da derinleşir. Egemenler bir bir işçi-emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarını hızlandırır, yarı sömürge ekonomisine sahip ülkemizde zaten düşük olan yaşam standardını çıkardığı yasalarla birlikte daha da aşağıya çekmeye başlar. Bireysel Emeklilik Sistemi, zorunlu arbuluculuk gibi yasalar çıkarılırken kıdem tazminatına yönelik saldırılar da hız kazandı.

Bu saldırıların önemli bir ayağı da emeklilikle ilgilidir. Uzun yıllardır "mezarda emeklilik" olarak tanımlanan emeklilik sistemi son yıllarda daha da beter hale getirilmiş ve emeklilerin haklarını yok sayan uygulamalar yoğunlaşmıştır.

Azımsanamayacak bir sayıya ulaşan ve sesini duyurmak için birçok ilde ciddi eylemler gerçekleştiren Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) bu sorunun güncel adı olmuştur.

"Erken emeklilik değil hakkımızı istiyoruz" diyerek kendini ortaya koyan EYT'liler hâkim sınıfların seçim politikalarına malzeme edilmiş, yıllarca oyalanarak bugüne gelmiştir. Son dönemde EYT'lilerin eylemleri artarken hâkim sınıflar onları olumlu ya da olumsuz gündemine almak zorunda kalmıştır. CHP iktidar olmak için işçi düşmanı yüzünü maskeleyerek sözde EYT'lilerin sözde haklarını savunmaktadır. Açık ki CHP sözde EYT'lileri savunsa da özde pastadaki payını savunmaktadır.

AKP ve Erdoğan'ın temsil ettiği diğer klik ise EYT'lilere bir dizi suçlama getirmiştir. 46 yaşında aldığı milyarca lira maaşa rağmen emekli olan Erdoğan EYT'lilere "Yani 40 yaşında emekli mi olalım, 40 yaşında, 50 yaşında emeklilik mi olur" diyerek saldırmıştır. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, Emeklilikte Yaşa Takılanlar'a ilişkin "En az 10 analiz yaptık. Her türlü kombinasyonu denedik. Hiçbirinin maliyeti sürdürülebilir değil" dedi. Oysaki AKP milletvekilleri tarafından

ödedikleri halde çalışmadıkları sürece sağlık hizmetinden yararlanamayan EYT'liler için bütçe "sağlayamayan" egemenler, emekçilerin sırtından geçinerek burjuvazinin sözcülüğünü yapan bakanlara ve ailelerine ücretsiz sağlık hizmeti için bütçe bulabiliyorlar.

Erdoğan yakın zamanda hakkını savunan EYT'lilerin mücadelesini "ülke ekonomisini çökertmeye dönük bir adım" ve "manipülasyon" olarak suçladı. Bu suçlamalar artık bilinmedik şeyler değildir. Son

hakkını kullanmış olacak. Bunlara niçin böyle bir yol aralayalım? Bu, Türkiye ekonomisi için çok ciddi bir zarardır" diyerek işsizliğin sebebi EYT'liler gibi göstermeye girişmiş, sistemin yapısından kaynaklı sorunları gizlemeye çalışmıştır. İş bulamayan genç kitleye ise EYT'lileri hedef göstermiş, işçileri birbirlerine karşı kışkırtma yolunu seçmiştir. Açlık sınırında olan asgari ücretle işçi ve emekçilerin geçimini sağlayamadığı her geçen gün artan "ekonomik" nedenli intiharlarla gözler önüne

serilmektedir. Yıllarca çalışıp emekli olanlar için güvence sağlamayan devlet bir de emekli olduktan sonra emeklilerin işe girip çalışmalarını sorgulamaktadır. Egemenler halkı birbirine düşürerek gerçek hedefinden şaştırmayı, asıl sorunun kendi sömürücü sistemleri ve onun krizi olduğunun üzerini örtmeye çalışmaktadır.

EYT'lilerin kitlesel mücadelesi ve ülkemizdeki emeklilerin durumu bir kez daha göstermiştir ki işçi sınıfı mücadelesinin önemli başlıklarından birisi de emeklilik sorunudur.

Bu hem emekli olmanın ölümüne bir çalışmayı içermesi hem de emekli olanların en diplere çekilen maaşları nedeniyle önemlidir. Emekli olabilmek adına kölece bir yaşam ve çalışma koşullarına hapsedilen işçiler, beden ve sağlıklarının son sınırlarına kadar sömürülmekte emekliliği "hak ettiklerinde" ise fazlalık ve yük olarak değerlendirilmektedir. Oysa işçilerin emeklilik hakkı ve insanca bir maaş elde edebilmesi devletin bir lütfu değil işçilerin yaşamlarından damıttıkları alın terinin ürünüdür. Ancak işçilerin emekli olabilmek ve insanca ücret elde edebilmek için alınteri dökmek dışında başka bir şeye ihtiyaçları vardır. O da sınıf bilinci ve örgütlü mücadeledir.

dönemde sıklıkla karşılaştığımız gibi işçi ve emekçiler haklarını aradığında "terörist" olarak yaftalanmakta halkı kutuplaştırmak adına gerici, ırkçı söylemler bilinçli bir biçimde ön plana çıkarılmaktadır. Egemenler bu söylemlerle işçi ve emekçilerin birlik olmasını, oluşan hak arama mücadelelerinin kitleselleşmesini ve halkın bu hareketlere desteğini engellemeye çalışmaktadır.

Erdoğan konuşmasının devamında ise "Seçim kaybına vesile dahi olsa biz asla ülkemizin, milletimizin zararına olacak bir vadin içine girmeyiz. Bu insanlar çalışıyor zaten. Bu insanları niye kapiya koyup, sonra iş arama yoluna sokalım. Çünkü ne olacak? Yine iş arayacak. Ondan sonra da maalesef bir başkasının istihdam

'İnsanca Yaşam, Yaşanabilir Ücret İstiyoruz!'

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı en büyük toplu sözleşmesi olan asgari ücret görüşmeleri yakın zamanda başlayacak. Asgari ücretin açlık sınırı altında olması, gün gün yapılan zamlarla erimesi işçi ve emekçileri daha da açlığa mahkûm ediyor. Asgari ücret ile zaten geçimini sağlayamayan işçi ve emekçiler kazanılmış haklarına yönelik saldırılarla da her anlamda güvencesizliğe, işsizliğe, patronların keyfi tutumlarına açık hale getiriliyor. Son dönemde ekonomik sıkıntılardan dolayı artan intiharlar işçi ve emekçilerin geldiği sefalet noktasını açıkça gözler önüne seriyor.

EGEMENLER KÖLELİK İSTİYOR

Sendikaların yaptığı araştırmaya göre Ekim ayında 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için gereken harcama 2.050 liraya yükseldi. Aynı hesaplama göre dört kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmek ve diğer ihtiyaçlarını karşılayabilmek

için yapması gereken asgari harcama tutarı ise aylık 7.092 liraya yükseldi. Bırakalım diğer ihtiyaçları karşılamayı mevcut asgari ücret dört kişilik bir ailenin yalnızca sağlıklı beslenmesini bile karşılamaktan uzaktadır. Egemenler işçi ve emekçilere yarı karın tokluğuna bir yaşam, yalnızca üretimi sürdürmeleri ve diğer gün işe gelmeleri için ücret vermektedir. Her yıl asgari ücrete yapılan sefalet zammının karşılığında elektrige, suya, doğalgaza, beslenme, sağlık, giyim gibi halkın temel ihtiyaçlarına da peş peşe zamlar yapılıyor.

Zorunlu arabuluculuk yasasıyla işçinin patron karşısında hak kazanması imkânsız hale getiriliyor. Patronlara fonlarla teşvik sunan egemenler işçilerin kıdem tazminatı hakkını fona devir adı altında gasp etmeye, tırpanlamaya çalışıyor. İşçiler için bir nebze 'güvence' olan kıdem tazminatının gaspıyla birlikte işçiler patronların daha da

keyfi işten atma tutumlarına maruz bırakılıyor.

Ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesiyle birlikte her geçen gün artan işsizlik, mevcut işlerin ise kölelik koşullarında ve sefalet ücretleri düzeyinde olması hem çalışanları hem de işsizlikle boğuşanları bir çıkmaza sokuyor. Bu çıkmaz işçi ve emekçileri çaresizliğe, bunun sonucunda intiharlara sürüklüyor. Egemenler tarafından ekonomik kriz "yokmuş" gibi gösterilmeye çalışılsa da özelleştirmeler, zamlar, vergi yükünün artırılması, İŞKUR önündeki uzun kuyruklar, intiharlar, "açım ben, aç işçi" diyerek büyüyen isyanlar krizin ulaştığı noktayı gözler önüne seriyor. İşçilerin eriyen asgari ücretinden alınan vergiler de yoksulluğun tuzu biberi oluyor.

ASGARİ DEĞİL İNSANCA YAŞAM!

Geçen yılki asgari ücret görüşmeleri

devletin işçilerden "fedakârlık" talebiyle başlamıştı. Ekonomik krizin gittikçe derinleştiği ve krizin yükünün işçi ve emekçilerin omuzlarına yüklendiği bir dönemde egemenlerin yine "fedakârlık" demagojisine sarılacağı ortadadır. Fedakârlık istenmesi gereken işçi ve emekçiler değil kârlarına kâr katan patronlardır. Patronlara vergi kolaylığı ve teşvik değil asgari ücretin vergiden muaf tutulması sağlanmalıdır. Biz işçiler asgari kölelik değil, insan onuruna yakışır ücret ve insanca yaşam istiyoruz. Ve biliyoruz ki ne patronlar ne de onların devleti bu taleplerimize yanıt olacaklardır. Taleplerimizin gerçekleşmesi ancak sınıf bilinçli ve örgütlü mücadelemizle olacaktır.

Birleş, Örgütlen, Asgari Yaşama Diren!

Birlik, Mücadele, Zafer!

Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik (DDSB)

Deriteks işten atmalara karşı İzmir'de basın açıklaması gerçekleştirdi

HABER MERKEZİ- SF Trade Tekstil firmasından sendikalı oldukları için işten çıkarılan iki işçinin direnişi Ege Serbest Bölgesi önünde devam ediyor. Dün konuyla ilgili olarak bir basın açıklaması gerçekleştiren Deriteks Sendikası baskıların son bulmasını ve işçilerin işe geri alınmasını istedi.

Basın açıklaması öncesinde bir konuşma gerçekleştiren Deriteks Genel Başkanı Musa Servi, SF Trade firması ile dönem dönem karşıya gelmek zorunda kaldıklarını ancak işçilerin temel haklarına saygı duyulmasından başka bir beklenti içinde olmadıklarını, sendikanın anayasal ve yasal bir hak olduğunu ancak birçok iş yerinde işçilerin sendikal haklarını kullandıkları için işten çıkarıldığını ve bunun kabul edilemeyeceğini belirterek di-

yalog çağrısında bulundu.

Daha sonra basın açıklamasını gerçekleştiren Deriteks İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz, SF Trade firmasında sendikalaşma sürecinden bahsetti. Alagöz, sendikalaşma sürecinin 2015 yılına uzandığını, geçmiş kampanyalar sonucunda bir firma ve sendika arasında protokol yapıldığını ve protokol etrafında tarafların diyalog kurmalarının mümkün olduğunu, sendikal baskıların son bulmasını ve çıkarılan iki işçinin işe geri alınmasını belirterek sorunların karşılıklı anlayış temelinde diyalog yoluyla çözülebileceğine inandıklarını söyledi.

Basın açıklamasına çeşitli sendika, demokratik kitle örgütü ve siyasi parti temsilcisi katılarak destek verdi.

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu: 'İnsanca ücret ve vergide adalet istiyoruz'

İSTANBUL- Türk-İş ve DİSK'e bağlı işçi sendikalarının yer aldığı İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, "İnsanca Ücret ve Vergide Adalet" şiarıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması düzenledi.

Platform adına basın metnini Sağlık-İş İstanbul Şube Başkanı Nedime Mutlu Yıldırım okudu. "Türkiye işçi sınıfının en büyük sözleşmesi olan asgari ücret görüşmeleri önümüzdeki ay itibari ile başlamış olacak. Asgari ücret insanca yaşana bilecek bir seviyede olmalıdır. Ve asgari ücretin belirlenmesin de asıl muhatap olan asgari ücretlilerin talepleri dikkate alınmalı ve taraf oldukları

sözleşmede belirleyici bir konumda olmalıdırlar" ifadelerinin yer aldığı basın metninde, adaletsiz vergi dağılımına vurgu yapıldı.

Patronların sürekli "teşvik" adı altında fonlandığını fakat işçi ve emekçilerin ağır çalışma koşullarında sömürüldüğünün ifade edildiği basın açıklaması şöyle sona erdi:

"Vergi sistemi yeniden düzenlenmeli ve asgari ücret bütünü ile vergi dışı bırakılmalıdır. Temel tüketim malları ile lüks tüketim malları arasın da ödenen vergi aynı olmamalı özellikle Ekme, Su gibi en temel ihtiyaçlar vergi dışı bırakılmalıdır. Toplanan vergiler kamu hizmetleri olarak yani elektrik,

su ve yol olarak emekçilere hizmet olarak dönmelidir. Patronların ödenmeyen vergileri düzenli çıkarılan aflarla af edilmemeli ve bu yük emekçilerin sırtına yıkılmamalıdır.

Ayrıca yoksulluk sınırının 6733 TL olduğu bir ülkede asgari ücretin açlık sınırının altında olması kabul edilemez. Asgari ücret insanca yaşanacak bir düzeye çıkarılmalı ve yukarıda ifade ettiğimiz gibi her türlü vergiden muaf tutulmalıdır. Önümüzdeki ay itibari ile asgari ücret görüşmeleri başlayacaktır.

Şimdi den tüm sendika konfederasyonlarımıza çağrımız bir araya gelinmeli ve ortak bir mücadele zemini yaratılmalıdır. Yine işçi ve emekçilere çağrımızda bu sürecin kapalı kapılar ardında yapılmasına ve oldu bittiye getirilmesine izin verilmemeli ve taraf olduğumuz sözleşmemize sahip çıkmalıyız.

Ülkemizin içindeki ekonomik koşulları düşündüğümüzde işçi ve emekçilerin daha fazla ekonomi zumlu altında ezilmemesi için asgari ücretin belirlendiği Türkiye'nin en büyük toplu iş sözleşmesin de taraf olmalıyız.

Asgari değil insanca yaşama yetecek ücret ve vergide adalet istiyoruz."

MeYa Kara'nın direnişi yanıt verdi: Saldırgan patron özür dileyerek kıdemi ödedi

HABER MERKEZİ- İstanbul Esenyurt'ta tazminatsız şekilde işten çıkarılan Meya Kara'nın hakkını istediği eylemine saldıran patron, özür dileyerek tazminatı ödedi.

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Cihan Tekstil'de çalışan Meya Kara, 28 Ekim'de ihbar ve 2 buçuk yıllık kıdem tazminatı ödenmeden işten atılmıştı.

Buna karşı işyeri önünde Emeğin Gücü Derneği ile birlikte basın açıklaması yapmak isteyen Kara, işveren Şükrü Ünre tarafından saldırıya uğrayarak, yaralanmıştı.

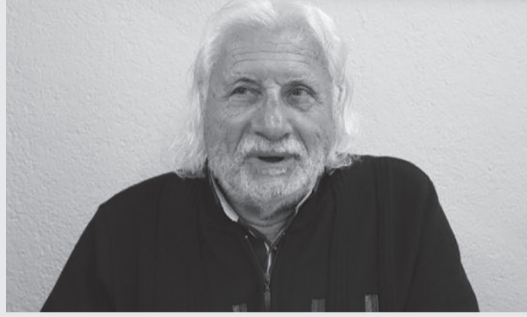
Cihan Tekstil'in patronu Şükrü Ünre, direnişin ardından Kara'dan, emekçilerden, kadınlardan ve kamuoyundan özür diletti.

MeYa Kara'nın haklarının ödenmesine dair protokol imzalayan Ünre, Kara'nın kıdem ve ihbar tazminatları ile ücret alacağını ödedi.

Teslim Töre hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- 1968 Kuşağı devrimci hareketinin önemli isimlerinden, THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu), sonrasında THKO MB ve TKEP (Türkiye Komünist Emek Partisi) kurucularından Teslim Töre, İsviçre'nin Bern kentinde hayatını kaybetti. Töre, dün (23 Kasım) sağlık durumunun kötüye gitmesi üzerine hastaneye kaldırılmıştı.

Teslim Töre bir yılı aşkın süredir kanserle mücadele ediyordu.

Töre'nin Almanya'da yaşayan oğullarından Şükrü Töre, babasının ömrünün insanlığın kurtuluşu mücadelesiyle geçtiğini ifade

etti. Töre, Bern Beau-Site Hastanesi'nde yoğun bakımda tutuluyordu.

TESLİM TÖRE KİMDİR?

1939'da Malatya'da doğdu. Aktif siyasete 1963'de Türkiye İşçi Partisi'ne (TİP) üye olarak adım attı. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarıyla birlikte Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun (THKO) kuruluşunda yer aldı. Bir süre Suriye ve Filistin'de bulundu.

Türkiye Komünist Emek Partisi'nin (TKEP) kurucuları arasında yer aldı. Birleşik Sosyalist Parti ve Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin de kurucu üyelerinden olan Töre, hayatının uzun bir bölümünü de hapisanede geçirdi.

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yargılanırken İsviçre'ye iltica talebinde bulunan Töre 2004'ten bu yana bu ülkede yaşıyordu.

Gözaltına alınan YDG okurları adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrat Gençlik okurları İbrahim Hakkı Eren ve Mert Soydan İstanbul'da düzenlenen ev baskınıyla

gözaltına alındı.

Gece saat 03.00 gibi yapılan ev baskınında gözaltına alınan YDG

okurlarının, gözaltı gerekçeleri öğrenilemedi.

YDG okurlarının Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü belirtildi.

Gözaltına alınan YDG okurlarının gözaltı süresinin 4 gün olduğu ifade edilirken, dosyaya gizlilik kararı getirildi. YDG okurları bu dayatmalara karşı açlık grevine başladı.

ADLİ KONTROL ŞARTI İLE SERBEST BIRAKILDI

Bugün (21 Kasım) sabah saatlerinde

savcılığa çıkarılan YDG okurları, savcılık tarafından ifadeleri dahi alınmadan tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkemeye çıkarılan YDG okurları haftada iki gün imza atma şartı ve yurtdışı çıkış yasağı ile serbest bırakıldı.

SANATÇI ŞENOL AKDAĞ TUTUKLANDI

Yine geçtiğimiz günlerde gözaltına alınan sanatçı Şenol Akdağ ve SMF taraftarı Ayça Çevik çıkarıldığı mahkeme tarafından "örgüt propagandası yapmak" iddiası ile tutuklandı.

Kolombiya'da halk reform paketine karşı sokakta

HABER MERKEZİ- Kolombiya'da yüz binlerce kişi barış anlaşmasının şartlarının uygulanmaması ve "ekonomi reform paketi"ne karşı sokağa çıktı.

Kolombiya'da başta sendikalar, yerli halk ve öğrenci birlikleri olmak üzere yüz binlerce kişi hükümet karşıtı protesto gösterileri için sokaklara çıktı.

Başkent Bogota, Cali ve Barranquilla şehirleri başta olmak üzere yüz binlerce kişi ülkenin dört bir yanında grev çağrısıyla meydanlara döküldü.

Çağrışı sağcı Devlet Başkanı Ivan

Duque ve hükümetine muhalif olanlar yapmıştı. Ulusal grevin, Kolombiya'da 1977'deki grevden bu yana en geniş çaplı gösteriler olduğu belirtiliyor.

OHAL UYGULAMALARI

Hükümet, ülkenin Venezuela, Brezilya, Ekvador ve Peru ile olan kara ve deniz sınırlarını iki günlüğüne, Cuma sabah saat 5'e kadar geçişe kapattı, ordu da teyakkuza geçti.

Bazı şehirlerde polis-asker ile protestocular arasında çatışmalar yaşandı.

'38 Madde Oyalama, Kandırmaca'

Son zamanlarda hem hükümet hem de diğer faşist partiler tarafından sunulan "Yargı Reformu Paketi" hakkında Avukat Ercan Kanar gazetemize konuştu. Kabul edilen 39 maddeden hiç birinin reform niteliği taşımadığını söyleyen Ercan Kanar'ın gazetemize verdiği demeç şu şekilde:

'YARGI REFORMU PAKETLERİ OYALAMADIR'

Şimdi önce reform kavramının anlamından başlayalım kısaca. Reform; yenileme, düzeltme, ıslahat anlamında kullanılır. 15. yüzyılın ikinci yarısıyla 17. yüzyıl arasında Hıristiyan dünyasında, reform hareketleri olarak literatüre girdi. Katolik kilisesine karşı; kilisenin yolsuzluğuna karşı; halk üzerindeki baskısına karşı dinde reform olarak başladı. Protestanlık da böyle çıktı ortaya. Şimdi yenileme, düzeltme, bozuk olan bir şey var ki o düzeltilecek. Dolayısıyla baktığımızda bu paketin de daha önceki paketler gibi asla bir yenileme, düzeltme olmadığını yani bu paketler için reform kelimesinin kullanılmaması gerekir. Bu paketler bir kandırmacadır, oyalamadır.

'SAĞIR SULTAN BİLE BİLİYOR Kİ TÜRKİYE'DE DOĞRU DÜRÜST BİR YARGI YOK'

Neden gündeme geldi? Daha önce de birçok paket çıktı 2002'den sonra 2010'da 2015'te ama bu paketlerin hiç birisi yargının bağımsızlığını ve tarafsızlığını kısmen de olsa gündeme getiremedi. En başta sistem bozuk. Alınan hukuk kültürü zayıf ve en önemlisi de şu anda rejim açısından cumhuriyet tarihinin en kötü dönemi yaşanıyor, yani bir tiranlık var şu anda. Yasama yürütme yargının tamamen bir tek kişiye bağlı olduğu, Anayasa Mahkemesi üyelerinin seçiminde, hakim ve savcılar kurulu

üyelerinin seçiminde tamamen bir kişinin esasen belirleyici olduğu bir dönem yaşanıyor. Bu paketin gelmesinin iki nedeni var: Bundan 9-10 ay önce Avrupa'da 10'un üzerinde baro ve insan hakları kurumları, BM İnsan Hakları Komitesi'ne Tür-

rafsız demeye Cumhurbaşkanı'ndan en kідemsiz yürütmede bulunanlara kadar kimsenin yüzü yok.

'38 MADDE OYALAMA, KANDIRMACA'

39 maddelik birinci yargı paketinde

olacak.

'KELİME OYUNU YAPMAKTIR BU!'

Bunun dışında propaganda suçlarında yine bir kelime oyunu var. 'Haber verme niteliğinde olan ve

kiye'de yargının tarafsız ve bağımsız olmadığını ayrıca avukatların büyük baskı altında bulunduğunu belirten bir rapor verdiler. Bu rapor üzerine mecliste soru önergesi verildi. Adalet Bakanı da şu anda 140 civarında avukatın tutuklu olduğunu söyledi. Bizlerin de içerisinde olduğu 1500'e yakın avukat da sanık durumunda. Avrupa ülkelerinin gözünü boyamak için bu paket gündeme geldi. Esas nedenlerden biri de şu tabii; artık sağır sultan bile biliyor ki Türkiye'de doğru dürüst bir yargı yok. Bundan bir ay önce Anayasa Mahkemesi başkan vekili yargıya güvenin kalmadığını itiraf etti. Yani o bile itiraf etti. Yani artık yargı bağımsız ve ta-

de işe yarayacak sadece bir madde var, 38 madde oyalama, kandırmaca, cilalama. Mesela avukatlara yeşil pasaport verilmesiyle ilgili madde; Metin Feyzioğlu gibi avukatlar hukukunu ayaklar altına alan bir barolar birliği başkanı yeşil pasaportu bir zafer gibi ayakta alkışlıyor. Orada hakkında dava olanlar alamayacaklar diye bir madde eklediler zaten. OHAL'de pasaportu alınanlara pasaport verilecek ama o da yine İçişleri Bakanlığı'nın çıkaracağı yönetmeliklere bağlı, yani İçişleri karar verecek. Mahkemede beraat etmiş olsa bile mahkeme kararı geçerli olmuyor, İçişleri Bakanlığı'nın kararı geçerli

eleştiri sınırını aşmayan düşünce açıklamaları suç olmaz' diyor. Bu zaten böyle! Bu zaten böyle! Yani sayısız AİHM kararı hatta Anayasa Mahkemesi kararlarında bile bu belirtilir. Şimdi şiddet içermeyen bir düşünce ne kadar sarsıcı olursa olsun suç olmaması gerekir. Yani AİHM kararlarında da öyle. Mesela bu "oyalama" yerine şöyle bir düzeltme yapsalardı; "Şiddeti teşvik ve telkin etmeyen tüm düşünceler özgürdür suç olamaz", böyle bir düzenleme yapsalardı o biraz işe yarayabilirdi.

da şu a
avukatı
söyledi.
olduğu
da sanık
ülkeleri
için b

Dava açılmasıyla ilgili yine bir oyalamaca var. 2005'te yürürlüğe giren 2004 ceza yasasında işte sübut yönünde mutlak suretle etki edecek delil yoksa hakim in iddianameyi iadesi var. Şimdi bu 'mutlak suretle ispata etki edecek' cümlesinin yerine "doğrudan delil" cümlesini koydular. Zaten aynı şey bu, yani "mutlak suretle etki edecek delil" ile "doğrudan etki edecek delil", kelime oyunu yapmaktır bu!

'SAVCI, YARGIÇ POZİSYONUNA GELDİ'

Basit yargılama geldi. Bu üst sınırı 2 yıl olan yargılamalarda sanıksız yargılama olacak. Yani sanık ve avukat katılmayacak, iddianameye karşı yargıç 15 gün içerisinde yazılı savunma isteyecek sanıktan. Dolayısıyla ne sanık, ne avukat, ne savcı o şeye katılmayacak; basit yargılama. Şimdi bu basit yargılama Türkiye gibi ülkelerde olumsuz rol oynar, neden? Çünkü bu Anglosakson yargılamasında vardır. Seri yargılama ve basit yargılama. Anglosakson'da da sistem sağlam olduğu için orada lehe işler yani jüri sistemi vardır, hakim sadece hakem gibidir, duruşmayı savcıyla avukat yürütür,

bu adil yargılama hakkına ve doğru- dan doğruya da adil yargılama ilkesine aykırı. Yine seri muhakeme de uzlaşmayı getiriyor. Eğer sanık kabul ederse savcı cezayı belirleyecek. Yani savcıya çok geniş yetki veriyor bu paket. Savcı cezayı belirleyecek, mahkemeden o ceza verilmesini isteyecek ve mahkeme de cezayı verecek. Tabi burada sanığın kabul etme şartı var. Bu da Türkiye'de faydalı bir uygulama değil yani bunların amacı cezaevlerini biraz boşaltmak ve dava yükünü azaltmak. Savcıya verilen tehlikeli bir yetki daha var; üst sınırı 3 yıl ve altı suçlarda dava açılmasını 5 yıl erteleyebilecek, örgütlü suçlar hariç. Yani savcı aynı zamanda yargıç oluyor. Aslında 2004'te hazırlanan 2005'te yürürlüğe giren yasada da savcıya hakimlik yetkisi biraz verilmişti. Yani savcıya delilleri de toplama görevi verilmişti, yalnızca aleyhe olanı değil. Savcı, yargıç pozisyonuna gelmiş oldu. Bu durumda davalar azalır fakat bu aşamada bir sürü mağduriyet ortaya çıkabilir. Savcının insafına göre. Savcının vereceği karar bir mahkeme kararı değil. Yani adaletin oluşması açısından olumlu bir rol oynamaz bu durum.

'SİYASİ SUÇLARDA 2 SENEYE KADAR DAVA AÇILMADAN KALINABİLECEK'

Tutukluk süreleri getirdik diyorlar. Halbuki ihtarnama açıldıktan sonraki sürelerde bir değişiklik yok. Mesela örgütlü suçlarda 5+2 yani 7 yıla kadar tutukluluk halen duruyor sınırlama getirilmedi. İddianame açılana kadar ağır cezalı olmayanlarda 6 ay süre getirdiler; ağır cezalılarda 12 ay, örgütlü ve siyasi suçlarda 1 buçuk yıl+6 ay da uzatılabilir. Daha da uzatıldı aslında yani! Tutukluluk süresini kısaltma değil de bir anlamda uzatma oldu. Siyasi suçlarda 2 seneye kadar dava açılmadan tutuklu kalınabilecek.

'DEMAGOJİK DÜZENLEME'

İnternete erişimde de demagojik bir düzenleme yaptılar. Şimdi sadece, bir sitenin tamamı değil de hangi konu sakıncalı görülmüşse o konuya erişim engellenecek fakat o konuya erişim engellenemeyecek haldeyse yine tamamına erişim engellenecek aynı şey olacak.

'YALNIZCA BİR MADDE OLUMLU'

Şimdi yalnızca bir madde olumlu dedim, temyiz yolu açıldı. "Hakaret, halk arasında korku ve panik yaratmak amacıyla tehdit, suç işlemeye tahrik, suçu ve suçluyu övmek, halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama, kanunlara uymamaya tahrik, cumhurbaşkanına hakaret, devletin egemenlik aletlerini aşağılamak, Türk milletini Türkiye Cumhuriyeti devletini devletin kurum ve organlarını aşağılama, silahlı örgüt, halkı askerlikten soğutma, yine propaganda suçları, terörle mücadele kanununun 6 ve 7'nci maddesinin ikinci fıkrası, toplantı gösteri yürüyüş yasasına ihlal ve aykırılık" suçlarından Yargıtay'a başvuru yapılabilecek. Yıllar önce zaten yapılabiliyordu. İstinaf girmeden önce bunlarda da Yargıtay'a başvuruluyordu. Bu madde bile bir yenilik sayılmaz. Yine de tek olumlu madde bu, diğer 38 maddenin hiçbirisi olumlu değil, reform da değil.

'MÜEBBETLİKLERDE DURUŞMA VERİLMİYOR'

Bütün bunlarla birlikte tüm bu "yargı reformu" gündeminde şuanda pek kamuoyunda dillendirilmeyen ama sanık hakları açısından çok önemli olan bir şeyi ekleyelim. Artık Yargıtay duruşma vermiyor. OHAL döneminde kararname ile gelmişti sonra bunu yasalastırdılar. Dairenin vicdanına kalmış. Mesela ağırlaştırılmış müebbetlikler için duruşma istiyoruz, ne istinaf ne Yargıtay duruşma veriyor. Bu korkunç bir şey, OHAL'den önce 5-10 senenin üzerindeki başvurularda duruşma talep edildiğinde vermesi gerekiyordu Yargıtay'ın. Yargıtay artık duruşmasız kararlar veriyor. Bunun dışında çok berbat bir yasa daha var o da OHAL'den sonra yasalastı. Duruşma savcısı mahkemenin üstünde bir pozisyona girdi yani mahkemenin verdiği tahliye kararına duruşma savcısı itiraz edebiliyordu. Bu eskiden yoktu yani OHAL'den önce yoktu. Duruşma savcısı mahkeme başkanından daha önemli bir pozisyona girmiş oldu. Bu tür anti demokratik hükümlerin ortadan kalkması gerekiyor, çıkartılması gerekiyor. Tabii ki daha söylenecek çok şey var yani demokratikleşme açısından...

Mustafa Koçak'ın hapis cezası istinaf mahkemesi tarafından onaylandı

HABER MERKEZİ- İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 3. Ceza Dairesi, Çağlayan Adliyesi'nde savcı Mehmet Selim Kiraz'ın öldürülmesine ilişkin davada sanıklara verilen hapis cezalarını onadı. Mustafa Koçak, adil yargılama için ölüm orucuna devam ediyor.

Ceza dairesinin dosya üzerinden yaptığı incelemenin ardından verdiği kararda, yerel mahkemenin hükmünde herhangi bir hukuka aykırılığın bulunmadığı, delillerde ve işlemlerde herhangi bir eksiklik olmadığı kaydedildi.

YARGITAY YOLU AÇIK OLMAZ ÜZERE RED

Daire, davada tutuklu bulunan 4 sanığın tahliye taleplerini de reddetti. Ceza dairesi, oy birliği ile verdiği kararını Yargıtay yolu açık olmaz üzere aldı. İstanbul 27. Ağır Ceza Mahkemesi, Cumhuriyet Savcısı Mehmet Selim Kiraz'ın makam odasında öldürülmesine ilişkin 4'ü tutuklu 9'u firarı 14 sanığın yargılandığı davanın kararını 11 Temmuz'da açıklamıştı

Mahkeme heyeti davanın tutuklu sanıkları Mustafa Koçak ve Murat Canım'ı, "Anayasal düzeni ortadan kaldırmaya teşebbüs etme" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırmıştı. Heyet bu sanıkları ayrıca, savcı Kiraz'ın öldürülmesiyle ilgili, "kasten öldürmeye yardım" suçundan 27 yıl, "kamu görevlisini silahla hürriyetinden yoksun kılma" suçundan 12 yıl ve "ateşli silahlar kanununa muhalefet" suçundan da 3 yıl ve 2 bin 700 lira da adli para cezası olmak üzere toplam 42'şer yıl hapis cezasına mahkum etmişti.

**Adalet Bakanı
anda 140 civarında
n tutuklu olduğunu
Bizlerin de içerisinde
1500'e yakın avukat
durumunda. Avrupa
nin gözünü boyamak
u paket gündeme
geldi.**

savcıyla avukat birbiriyle tartışarak idare ederler. Oralarda basit yargılama ve seri yargılama olumlu rol oynar ama Kara Avrupa sisteminde yani bizim sistemimizde, halkın yargıyı denetlemesi yok, jüri sistemi yok; avukatın rolü çok zayıf. Bu nedenle

Kafasını Sandığa Gömmek...

HDP yaptığı toplantı sonucunda “sine-i millete” dönmeyeceğine karar verdi ve 12 maddelik bir deklarasyon yayınladı. “Hiçbir yerden çekilmeyeceğiz” denen açıklamada bir de erken seçim çağrısı yapıldı. HDP’nin meclis ve belediyelerden çekilmeyeceğine dair açıklaması basında yeterince yer alsa da kararın kendisine dair siyasi tartışmalar pek yer bulmadı. Bunun bir sebebi ortaya çıkan karara kimsenin şaşırmasıydı. Bir diğer sebebi ise “sine-i millet” gerektiren hemen her şeyin yaşanıp geçtiği, bunlara tavır geliştirilmediği ve HDP’nin bu derece zayıflatıldığı koşullarda söz konusu tartışmanın pek bir anlamının kalmamış olmasındaydı. Son söyleneni en başta söylemek gerekirse çizgi sorununun tartışılmadığı ve esas odak noktası olarak belirlenmediği hiçbir taktik adımın kayda değer bir anlamı ve değeri yoktur. Denebilir ki iş işten geçtikten sonra HDP’nin “sine-i millet”i tartışıp reddetmesinin de bir anlamı ve değeri yoktur.

Öncelikle söylenenleri ve gelişmeleri yorumlayarak işe başlayalım. HDP adına Sezai Temelli’nin açıklamasında öne çıkan başlıklar şu şekildeydi:

“HDP, başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye halklarının büyük acılar çekerek, ağır bedeller ödeyerek elde etmiş olduğu kazanımlarından vazgeçmeyecektir.”

“Türkiye halklarının AKP-MHP sultasından kurtulması için erken seçim diyoruz. Bu bir meydan okuma çağrısıdır. Buradan hodri meydan diyoruz. Bütün muhalefeti bu erken seçim talebinin etrafında birleşmeye ve harekete geçmeye çağırıyoruz.”

“Eğer sine-millet tartışmalarımızı sonlandırmazsak -iyi niyetli yaklaşanları bir kenara koyarak söylüyorum aslında HDP’yi belli bir tartışma içine sıkıştırmak, HDP’nin direniş mücadelesini zayıflatmak için belli mihraklar harekete geçiyor. Bu da bir gerçeklik ve bunu biliyoruz.”

“Hedef demokratik siyaseti büyütmektir, söndürmek değil.”

Görülebileceği gibi HDP’nin kazanımlar dediği parlamento ve elde kalan belediyelerdir. Oysa bu kazanımlar, gasbedilerek ve işlevsizleştirilerek içi boşaltılmış biçimsel bir varlığa tekabül etmektedir. HDP birçok açıklamasında bu alanları “mezvi” olarak değerlendirmektedir. Oysa sistemin sahipleri bile parlamento ve seçimlere HDP’nin biçtiği kadar misyon biç-

çeği unuttuğu ve unutturmaya çalıştığı gözlemlenmektedir.

HDP’nin açıklamasına damga vuran en önemli konulardan biri de düzen partilerine “hodri meydan” diyen altı boş iddiasıdır. Sanki eş başkanları dahil binlerce üye ve yöneticisi tutuklanan, belediyelerine defalarca kayyum atanan, her türlü eylem ve etkinliği engellenen kısacası sürekli olarak her türlü zor yöntemle sistem dışına ‘itilen’ HDP değilmiş gibi

“demokratik sahaya” denk düşmektedir. Bu nedenle HDP’nin bu yanlış çizgideki ısrarı “demokratik siyasete” değil karşıtını güçlendirmeye hizmet etmektedir.

Bu yönüyle HDP’nin çekilmesi veya kalması tartışması sorunun esasına ilişkin değildir. Söz konusu pasifist çizgi korunduğu müddetçe bu iki yaklaşım arasındaki fark niteliksel değildir. Bu aynı durum siyasi iktidarın bakış açısından da böyledir. Eş başkanlarının tutuklanması, kayyum atamaları, katliamlar ve kapsamlı tutuklama operasyonlarının gerçekleştiği tarihsel eşiklerde “çekilme”yi gündemine almayan HDP için bugün “çekilme”nin hedeflenen sonucu doğurmayacağı açıktır. Aslında bugünkü HDP gerçekliğinde “hedeflenen bir sonuç” olmadığı içindir ki çekilme ya da kalma arasındaki fark biçimseldir. Çünkü parlamento ve belediyelerden çekilme gerçekleştiğinde HDP nezdinde bunun başka bir mücadelesinin, farklı bir siyasetin ilanı olması, halkı fiili-meşru biçimlerde örgütlenme ve harekete geçirmenin aracı olması gerekir. Ki bu alışlageldik

hareket edilmektedir. Dahası bombalarla katledilen, işkencelerden geçirilen, toprakları işgal edilen Kürt ulusu değilmiş gibi... Daha önceki birçok seçim bu gerçeği ortaya koyduğu halde yeni bir seçim durumu değiştirecekmiş gibi hareket etmenin, bunun çağrısını yapmanın ve kitleleri buna ikna etmeye çalışmanın burjuva siyasete teslim olma ve pasifizm dışında bir adı yoktur. Öteden beri Türkiye’de, özelden Kürt ulusal mücadelesini ve genel olarak demokrasi mücadelesini pasifize etmenin en temel araçlarından biri sistemin seçim ve parlamento kulvarları olmuştur. HDP’nin bugünkü zayıflığının ve özellikle kitlelerde karşılık bulamamasının sebebi esasta baskılar ve tasfiye saldırıları değildir. HDP’nin sorunu “demokratik siyaseti” sistemin izin verdiği, her geçen gün daralttığı sınırlara hapsetmesidir. Ki bu sınırlar bizimki gibi faşist bir ülkede daha da yoğunlaşan saldırılar altında aslında olmayan bir

memekte gerektiğinde o “mezvileri” kaldırıp bir kenara atabilmektedir. HDP’nin parlamento ve belediyelerden çekilmeyi yeni mücadele ve örgütlenme politikalarına, bu yöndeki farklı biçimlere geçiş için bir hamle ya da yönelim olarak görmediği bunu “geri çekilme” olarak değerlendirdiği de anlaşılmaktadır. “Çekilme”nin demokratik siyaseti söndürmek olarak tarif edilmesi bunun göstergesidir. HDP’nin, mücadeleyi, “burjuva parlamentarizm” ve “yönetişim” ötesinde düşünemez noktaya geldiği ya da bilinçli bir biçimde mücadeleyi burada tarif ederek bunun dışındaki her adımı dışladığı görülmektedir. HDP’nin dün yer yer özeleştirisini verdiği sokağa dayalı mücadele, halka gitmek, halkı örgütlemek gibi konulara bu açıklamasında pek yer vermediği görülmüyor. Ancak ne demokrasi mücadelesi burjuva parlamentarizminden ne de siyaset seçimlerden ibarettir. HDP’nin yeni açıklamalarıyla bu ger-

siyasetin ve siyasetçinin kökten değişimi demektir. Bunun olacağına dair HDP’de en ufak bir işaret yoktur. Ki sorun HDP’yi de aşan boyutuyla aslında Kürt Ulusal Hareketi’nin genel politikalarıyla bağlantılıdır.

Doğal olarak durum her iki bakımdan da sistemin, devletin, hükümetin ve düzen partilerinin politikalarına uygun seyretmektedir. Çekilmiş fakat alternatif bir mücadele çizgisine ve araçlarına yönelmemiş bir HDP ya da çekilmeyip aynı kısır döngüye hapsolmuş HDP özünde aynı yerde duruyor olacaktır. Her iki durumda da halka bir mücadele yolu gösterilemeyecek, halkın güveni ve desteği sağlanamayacak ve halk örgütlenemeyecektir. HDP’nin nesnel durumunun tarifi açısından bunlar bir yere kadar anlamı olan fikir yürütmelerdir. Ancak fikir yürütmeden ziyade gerçek durumu ortaya koymak gerekmektedir.

HDP ve çizgi tartışmasını somut ko-

şullar içerisinde yapmak gerekir. Ekonomik ve siyasi kriz koşulları çeşitli dalgalar halinde Türk egemen sınıflarının karşısındadır ve beka politikasıyla göğüslenmeye çalışılmaktadır. Buna karşı halkın ve özelde Kürt ulusunun her türlü hak arayışı ve mücadelesinden korku duyulmakta, en ufak mücadele dahi zor yoluyla bastırılmakta, yok etme siyaseti izlenmektedir. Bu koşullarda dün legal siyasete biçilen büyük payeler yere düşmüş, seçimler ve parlamentoda ısrarın kendisi daha güçlü bir ayak bağına, kitleleri pasifize eden ve umutsuzlaştıran bir araca dönüşmüştür. İktidar partisi AKP'den kesilen umutlar bu sefer CHP'ye yönlendirilmeye başlamış ancak bu yönelimin de Kürtlere bir şeye kazandırmayacağı CHP'nin Rojava'nın işgaline destek veren tutumuyla apaçık ortaya çıkmıştır.

Sadece Türkiye'de ve bölgede değil tüm dünyada çelişkilerin keskinleştiği; kitle ayaklanmalarının, iç çatışmaların, savaşların arttığı koşullarda burjuva demokrasisi arayışı ve beklentisi boş bir çabadan ibarettir. Özellikle de Türkiye gibi burjuva siyasetin dahi tek merkezli ve tek sesli hale getirildiği faşist bir ülkede bunun beklentisi, yaşanan onca deneyimle de sabit olduğu gibi hayalperestliktir. Bu hayalperestliğin teorize edildiği, pasifizmin salık verildiği bir siyasi partinin gerçekliği ise kitlelerin özelde Kürt kitlelerinin kandırılması, mücadele potansiyelinin köreltilmesi anlamı taşımaktadır.

Ne var ki HDP ve siyasetini belirleyen akıl, CHP'yle ittifakı büyük stratejik akıl olarak görmektedir. Rojava iş-

galinde CHP'nin faşist niteliği bazen sitem bazen ithamlarla açık edilse de HDP, hâkim sınıf kliklerinin her türlü onursuz dayatmasına ve Kürtlere saldırı ortaklığına karşın bunları görmezden gelmeye, yok saymaya, kitleleri de bu yönde şekillendirmeye çalışmaktadır. Sezai Temelli, İrfan Akdağ'la röportajında Akdağ'ın erken seçim ve CHP ile ilgili sorusuna şöyle yanıt veriyordu: "Şimdi erken genel veya yerel seçimler geldiğinde, orada ortaya çıkacak ilişkiler geçmişin bakiyeleri veya yaşanmışlıklar üzerinden değil, gelecekte neler yapılacağı üzerinden biçimlenir." Bu yaklaşım Türk burjuva siyasetinde Demirel'in "dün dündür bugün bugündür" sözünde özetlenmiştir. Fakat önemli bir fark vardır. Demirel gibi faşist düzen temsilcileri bunları söylerken hâkim sınıfların ve temsil ettikleri kliklerin pragmatik çıkarlarına gönderme yapmaktadır. HDP'nin CHP ya da diğer faşist güçler karşısında "geçmişe değil geleceğe bakalım" şeklinde halka hafızasızlığı öğütlemesi, faşizmin benzer ayak oyunlarına ve tasfiye politikalarına açık çek sunmak demektir. Devlet her alanda Kürt Ulusal Hareketi'ni siyaseten felç, örgütsel olarak ise tasfiye etmeye dönük saldırı stratejisini sürdürürken HDP de var olan çizgisiyle bu tasfiyeye doğru yürümekte ve tasfiye saldırısıyla buluşmaktadır.

HDP'nin reformizm ve liberalizmden malul çizgisi halkı faşist sistem karşısında silahsızlandırdığı gibi gelinen koşullarda faşist sistemi kanıksatma, halkın potansiyelini kliklerden birine yedekleme işlevi görmeye başlamıştır. Hiçbir şey olmamış gibi halen

CHP'yle "demokrasi ittifakı"ndan bahsedilmesi genel olarak demokrasi nedir, kimler demoktrattır tartışması bir yana açık bir biçimde Kürt ulusal mücadelesini de değersizleştiren, onu yok sayan bir içerik taşımaktadır. Devletin kurucu partisi olarak CHP, dün de bugün de ilhakin, imha, inkâr ve asimilasyon politikasının uygulayıcısı ve savunucusudur. Yerel seçimlerin hemen ardından CHP'nin Rojava'nın işgaline verdiği desteği unutturmaya çalışmak ya da çok da takılıp kalınmaması gereken bir konu gibi lanse etmek ancak HDP'nin "celladını seçme özgürlüğü" olarak yorumlanabilir.

Kılıçdaroğlu "HDP erken seçim talep etmekte haklı. Erken seçim çağrısında bulunmuyoruz ama getirirlerse 'Evet' deriz." şeklinde açıklama yaparken İyi Parti ve Saadet Partisi'nden de "erken seçim"e dair çeşitli açıklamalar yapıldı. HDP tartışmaya "öncülük" yapmıştı hatta meydan okumuştü. Fakat HDP'nin öncülük yaptığı tartışmanın ya da bu yönde belirlediği stratejilerin HDP'ye ya da Kürt ulusal mücadelesine en ufak bir şey kazandıracığına dair ortada bir emare bulunmuyor. Bu durumda HDP neye "öncülük" yapmaktadır sorusu ortaya çıkmaktadır. Açık ki HDP, halkın ve Kürt ulusal mücadelesinin gerçek çıkarlarını bir kenara bırakarak siyasetini hâkim sınıf klikleri arasındaki mücadeleye ve çatlaklar üzerine kurmakta, bu yolla AKP'yi hedefe koymaktadır. Oysa HDP, bu politikasıyla kendini farklı bir yoldan faşist sistemin ve devletin kollarına teslim etmekte, halkı da söz konusu politikasına ikna

etmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı, halk ve özelde Kürt ulusu söz konusu olduğunda sistemin tüm faşist partilerinin aynı madolyonun farklı yüzleri olduğu, işçi sınıfı ve ezilenlerin kontrol altında tutulmasında ve mücadelelerinin tasfiye edilmesinde farklı işlevleri yerine getirdikleri ısrarla görmezden gelinmektedir. Kitleleri sürekli olarak demokratikleşme ve barışa dair yalancı umutların ve seçimlerin peşinden sürükleyen HDP, bugün ise faşist kliklerden birine yedeklenen bir politik hat izlemektedir. Şaşalı açıklamaları bir yana bırakırsak gerçek budur.

Lenin, modern devlet ve burjuva demokrasisiyle ilgili olarak şuna vurgu yapar: "Modern devletlerin anayasalarını alın, yönetim yöntemlerini alın, toplantı ve basın özgürlüğünü alın, 'yurttaşların yasa karşısında eşitliğini' alın; adım başında, burjuva demokrasisinin, her dürüst ve sınıf bilinçli işçi tarafından iyi bilinen ikiyüzlülüğünü görürsünüz. En demokrasi da dâhil her devletin anayasasında, 'düzen bozulduğunda' yani gerçekte sömürülen sınıf, içinde bulunduğu kölelik durumunu 'bozup' kölece davranmamaya çalıştığında, burjuvaziye, işçilere karşı askeri harekete geçirme, sıkıyönetim ilan etme vs. olanakları veren açık kapılar ve hükümler bulunur."

Bu gerçeklik ülkemizde de fazlasıyla geçerlidir. HDP nezdinde tartıştığımız bu yanlışları belirleyen şey burjuva liberal ideolojidir. Faşizmi "akıl dışı" bir sapma olarak değerlendiren, onun liberalizmin bir çocuğu olduğunu kavramayan ve faşizme karşı "devlet aklı"na çağrı yapan bir yaklaşımın faşizm karşısında tutarlı bir demokrasi mücadelesi vermesi mümkün değildir. Ufku burjuva demokrasisiyle sınırlı düşünce ve yapıların, Türkiye'de hâkim kliklerden birine yedeklenme noktasına sürüklenmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Çünkü Kürt ulusal sorununu da dahil olmak üzere ülkemizde demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Dolayısıyla HDP'nin seçimlere, parlamentoya ve bu alanlarda elde etmek istediği "mevzilere" dayalı bir siyasetin ne Kürt ulusuna ne de Türkiye halkın kazandıracığı etkili ve kalıcı bir başarı hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Aksine bu yöndeki körü körüne her ısrar mücadeleyi, halkı ve özelde Kürt ulusal mücadelesini daha geriye düşürmenin bir aracı ve işlevi haline gelecektir.

Yaşamda ve Mücadelede Kadınlar

Bundan 59 yıl önce, Latin Amerika ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti'nde faşist Trujillo diktatörlüğüne karşı insan hakları ve demokrasi mücadelesinde öne çıkan Patria, Minerva ve Maria Teresa Mirabel Kardeşler, faşist diktatör Trujillo tarafından "ülkenin en büyük sorunu" olarak hedef gösterilir. Gözaltı, işkence vb. her türlü baskıya rağmen faşizme boyun eğmeyen Mirabel Kardeşler, 25 Kasım 1960 tarihinde askerler tarafından tecavüz edilerek katledilir. Bir kıvılcım gibi kısa sürede bütün ülkeye yayılan Mirabel Kardeşler'in direnişi, başta kadınlar olmak üzere bütün ezilenlerin özgürlük mücadelesinde yaşamın, direnişin, mücadelenin sembolü haline gelir. 25 Kasım tarihi; 1981 yılında Kolombiya'nın Bogota şehrinde bir araya gelen Latin Amerikalı ve Karayipli Kadınlar Kongresi'nde Mirabel Kardeşler'in anısına "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak ilan edilir. Mirabel Kardeşler'den birinin kod adının "Kelebek" olmasından esinlenilerek o günden sonra üç kız kardeş gerek Dominik'te gerekse dünyada "Kelebekler" adıyla anılır.

Savaşta önce kadınların katledilmesi faşizmin en eski politikalarından biridir. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında bir Nazi generali, gördükleri yerde öldürme kararı aldıkları ve "önce kadınları vurun" sözleriyle tarihe geçen korkularını şöyle ifade etmiştir. "Bu kızlar insan değildi. Belki tanrıça ya da şeytan. Çoğunlukla iki elle de silah kullanabiliyorlardı. İnat ve dayanıklılıkla sonuna kadar savaştılar." Aynı korku ve kadınların direniş ve mücadelesi karşısındaki çaresizlik, günümüzde de önce kadınları hedef almaktadır.

Mirabel Kardeşler'in direniş sesi, bugün Rojava'da, Şili'de, Bolivya'da, Arjantin'de, Lübnan'da, Kolombiya'da, Mısır'da, Avrupa'nın birçok yerinde ve ülkemiz emekçi kadınlarının direnişinde yankılanmakta, dünyanın her yerinde direnişlerde en önde yer alan kadınlar, sokakları, meydanları yangın yerine çevir-

mektedir.

Bugün Rojava'da kadın gerillalar, çetelerin korkulu rüyası haline gelmiştir. TC ordusu ve çetelerin işgal saldırısında sağ ele geçirdikleri kadın gerillaların infaz görüntülerini özellikle yayınlanarak bütün kadınlara gözdağı vermeye çalışmaları bundandır. Kürt Kadın siyasetçi Hevrin Xelef'in katledilmesi ve görüntülerin yayınlanması bundandır.

Kadınların türlü bedeller ödeyerek kazandığı haklara daha fazla saldırılmaktadır. Özellikle Kürt siyasetçiler başta olmak üzere en ufak bir hak alma mücadelesi en sert bir

keri güce, onca teknik donanımına rağmen düşmanın kendi deyimiyle "göğüs göğüse" son mermilerine kadar çatışarak ölümsüzleşmesini kendileri açısından "büyük bir zafer" olarak ilan etmiştir. Hasret ve Gül yoldaşlar son sözlerini silahlarıyla söyleyerek başta kadınlar olmak üzere emekçi halka yürünecek yolu göstermişlerdir.

Devrimle karşı-devrim arasında süren savaşın her geçen gün keskinleştiği, erkek egemen, emperyalist kapitalist sistemin saldırıları karşısında ezilenlerin öfkесinin daha da bilendiği bir süreçten geçmek-

ülkemizde buna karşı gelişen direnişin en önünde yine kadınlar yer almaktadır. İşini geri almak için direnen kadınlar, evlatlarını arayan Cumartesi Anneleri, yaşam alanlarının talan edilmesine karşı mücadele eden kadınlar, akademik demokratik hakları için direnen öğrenci kadınlar, çocuk istismarlarına karşı çocukların çığılığını meydanlara taşıyan genç kadınlar, sadece son süreçte en öne çıkanlardır. Hakkını aramak için mücadele eden kadınlara en ağır işkencelerle saldıran faşist devlet, tacizcileri, tecavüzcüleri, çocuk istismarcılarını, kadın katillerini korumak için her türlü yasal

şekilde gözaltı, işkence ve tutuklamalarla karşılık bulmaktadır. Hapishanelerde bulunan tutsak kadın ve çocukların sayısı hızla artmaktadır.

KHK'larla işten atılan ve işini geri almak için direnen kadınlar, her gün işkence edilerek gözaltına alınmakta, bir tane direnişçi için yüzlerce polis saldırıya geçmektedir.

Faşist TC'nin İçişleri Bakanı SS, 23 Nisan 2018 tarihinde Dersim Alibozğazı'nda Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillaları Hasret ve Gül yoldaşların dört taburluk as-

teyiz. Egemenlerin krizi büyüdükçe emekçi halka yönelik saldırılar daha da pervasızlaşmaktadır. Ekonomik krizin artarak devam ettiği bu süreçte işsiz sayısı yaklaşık dört buçuk milyona; yoksulluk sınırı 6 bin 706 TL'ye ulaşmış durumdadır. Açlık sınırında yaşayan emekçi halk, girdiği bunalımdan çıkamayınca yaşamak için bir sebep bulamadığı için çareyi intihar etmekte bulmaktadır. Son süreçte ailece yaşanan intiharlar bu tıkanmanın en somut göstergesidir.

Topyekûn bir saldırının yaşandığı

düzenlemeyi yapmaktadır. İstatistiklere göre sadece bu yıl Kasım ayına kadar yaşanan kadın cinayetlerinin sayısı 302'dir. Ve her gün kadın cinayet haberleri gelmeye devam etmektedir.

Yine faşist devletin imha ve katliamlarından en fazla nasibini alan Kürt kadınlarıdır. Ulusal mücadelenin bastırılması için kadınlar özel hedef olarak seçilmektedir. Taciz, tecavüz, en iğrenç savaş yöntemi olarak uygulanmaktadır. Katledildikten sonra çırılçıplak bedeni köy meydanında teşhir edilen kadın

Kadınlar Kavgayı Öğretiyor

gerillalar, teslim alma aracı olarak kullanılmak istense de aksine mücadelede daha da büyümüştür. Bu mücadele içinde Kürt kadınları ulusal mücadelenin sadece destekçileri, savaşçıları değil önderleri haline gelmiştir.

Mirabel Kardeşler'in direnişi bugün ülkemizde ve dünyanın her yerinde yaşamaya devam etmekte; kadınlar yaşadıkları şiddete karşı sokakları, meydanları doldurarak her dilde: "Susmuyoruz, korkmuyoruz, boyun eğmiyoruz" sloganlarını haykırmaktadır.

KADINLARIN SAVAŞMAK İÇİN ÇOK DAHA FAZLA GEREKÇESİ VARDIR

Ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge yapısı kadınların yaşadığı baskı ve sömürüyü, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini daha da derinleştirmiştir. Kadın, bir yandan feodalizmin gerici değer yargıları; din, gelenek, görenek, töre vb. adı altında köleştirilirken diğer yandan kapitalizmin saldırısı altında iki kat fazla sömürülmektedir. Erkek egemen sistemin evde, iş yerinde, sokakta, kısaca yaşamın bütün alanlarında yeniden ürettiği saldırılarına karşı ses çıkartan kadınlar, "yaşamak istiyoruz" çığlıklarıyla kendisine dayatılan kölece bir yaşamı değil özgürce bir yaşam için mücadele yolunu seçmektedir. Bugün emekçi kadınların sisteme olan umutları zayıflamış, çelişkileri daha da keskinleşmiştir. Yoksulluk, kriz, şiddet en fazla kadınları etkilemektedir.

Yaşadıkları şiddete, baskıya, haksızlığa, sömürüye boyun eğmeyen kadınların sayısı her geçen gün artmaktadır. Toplumsal mücadelenin en önünde kadınların olması bundandır. Bu mücadele içinde en kararlı, en cesur, en militan olanların kadınlar olması hiç de tesadüf değildir. Kadın kitlelerinin daha fazla sokağa çıkması, hakkını arama, hesap sorması, sistem dışılığın güçlendiğini, devrimci mücadele isteginin yoğunlaştığını göstermektedir. En çok ezilenin, çelişkileri çok daha keskin yaşayanın daha ileride olması bilimsel bir doğrudur. Ancak bu doğru tek başına bir anlam ifa-

de etmez. Bir doğrunun yaşamsallığı ancak pratikte bir karşılığı varsa mümkündür.

Devrim için verilen savaşta yer almakta çok daha fazla gerekçesi olan kadın kitlelerini örgütlemek, kendiliğinden harekete geçen kadın kitlelerine önderlik etmek, bu çelişkileri iktidar perspektifiyle politik bir güce yönlendirmekle mümkündür. Bunun günümüzdeki aracı, Gerilla Savaşı'na odaklı mücadele çizgisine yönelmektir. Sistemle çelişkileri her geçen gün daha da keskinleşen kadın kitlelerini reformizmden, onların bilincini kuşatan gerici zincirlerden kopararak, devrime, mücadeleye yönlendirecek iktidar alanları oluşturmak, mücadelemizin esasını oluşturmalıdır. Devrimci mücadeleye inancın sağlamlaşmasını sağlayacak olan, kadın kitlelerini örgütlemeye savaşçılığın ve militanlığın esas alınarak hareket edilmesidir.

"Kadının özgürlük mücadelesi, demokrasinin mücadelemizin bir parçasıdır. Bu nedenle de Yeni Demokratik Devrim'in görevleri arasındadır. Tarihsel niteliği gereği ezen-ezilen çelişkisi olması meseleyi devrimimizin temel sorunlarından biri haline getirmektedir. Ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge yapısı, kadınların toplumsal cinsiyet eşitsizliğini, ezilen konumunu daha da derinleştirmiştir. Tüm halkın yaşadığı açlık yoksulluk, işsizliğin yanında cinsel olarak da her türlü şiddete maruz kalan kadın, bir yanda feodalizmin en gerici değer yargıları, diğer yanda kapitalizmin metalaştırma saldırısı ve emek sömürüsü altındadır."

(1.Kongre Kararlarından)

Kadının kendisini sarmalayan gerici çemberin dışına çıkması, en ağır bedellerle karşılık bulmaktadır. Ancak bu bedeli ödemekten çekinmeyen, kölece yaşamı kabul etmeyen kadınlar, özgürlüğünü alabilir. Mermi yatağından çıkmışsa bir kere, mutlaka menzile varacaktır. Özgürlüğü için savaşmayı göze alan, savaşan kadınlar da tıpkı yatağından çıkıp hedefine ilerleyen mermi gibidir. Bu yolda önüne çıkacak bütün engelleri aşarak ilerlemektedir. Tıpkı Meral

Yakar'dan Hasret ve Gül yoldaşlara uzanan komünist kadınlar gibi... Rojava'da Beritanların zılgıtlarıyla düşmanın üzerine giden, çetelerin korkulu rüyaları olan Kürt kadınları gibi... İşgalci TC ordusu ve çetelere karşı savaşırken ölümsüzleşen BÖG savaşçısı Aynur Ada ve DKP/Birlik savaşçısı Ceren Güneş gibi... İstanbul'un mahallelerinde direnerek ölümsüzleşen DHKP/C savaşçıları Berna Yılmaz ve Çiğdem Yahşi gibi... Yine İstanbul'un emekçi mahallelerinde silahlı çatışmada ölümsüzleşen MLKP savaşçıları Yeliz Erbay ve Şirin Öter gibi... Dersim'de Zilan, Kobane'de Arin Mirxan'ın cesaretini kuşanıp Delila'nın gür sesiyle dağları mesken eyleyen Kürt kadın gerillaları gibi...

Onlar, yok sayılan, horlanan, eve kapatılan, köle olarak satılan, savaş ganimeti sayılarak türlü işkencelere maruz kalan, emeği görülmeyen, yaşamın sahibi kadınlara zincirlerini parçalama gücü vermiştir. Onlar, kendilerinden sonra gelenlere dünyanın her yerinden yükselen çığlıkları örgütlü bir güce dönüştürmeyi öğretmiştir. Şimdi bu çığlıklar, faşizmin zulmünün olduğu her yerden yükselmektedir. Kimi sessiz

çığlıklar olarak çıkmaya çalışırken; kimi kapatıldığı yerden; kimi silah elde düşmanıya çarpışarak güçlü bir şekilde sarmaktadır ezilenlerin yüreğini.

Bizler de yatağında suskun bekleyen mermiler değil hedefine kilitlenerek ateşlenmiş mermiler olmak için bugün çelişkileri daha da keskinleşen emekçi kadınların "yaşamak istiyoruz" çığlıklarını yüklenerek devrim mücadelesini büyüteceğiz.

Tam da bu yüzden 1. Kongre kararlarında vurgulandığı gibi; "Kadınların savaşmak için daha fazla nedeni vardır. Kadın kendini savaşın içinde bulacak, savaşın içinde özgürleştirecektir. Değişim, ilerleme kadınların kendi gücünün farkına varmasıyla, bunu açığa çıkarmasıyla olacaktır. Kadın kendini her türlü karanlığa hapseden sömürücü sistemleri çözümledikçe kendini de çözümlenecektir. Partimiz buna önderlik edecektir. Ezilenin ezileni kadınları ileri taşıyacak, devrimimizin en önünde çarpışmasını sağlayacak olan tek güç partimizdir. Kadınlar partimiz önderliğinde özgürleşecektir."

Savaş ve Kadın Gerçekliği

Milyonlarca kişinin ölmesine sebep olan iki Emperyalist Paylaşım Savaşı, ardında bıraktığı travmalar, derin yaralar, doğaya ve insanlığa verdiği zararlarla 20. yüzyılın en büyük utanç tabloları olarak tarihte yerini almıştır.

“Emperyalizmde savaşların olması kaçınılmazdır” öngörüsü, tarihte bilinen ve bugün dünyanın birçok yerinde devam eden savaşların sürmesi gerçekliği ile tekrar tekrar kanıtlanmıştır. Kâr hırsı ile gözü dönen emperyalistler için, daha geniş

deflenmektedir. Tarih ne yazık ki bu olgulara birçok kez tanıklık etmiştir ve hala etmektedir. 90’lı yıllarda Bosna-Hersek’te Sırlar 50 bin Boşnak kadına tecavüz etmiştir. “İrk bozmak, etnik kirlilik” anlayışı ile kadınlar hamileliklerinin 7. ayına kadar kamplarda esir tutulmuş, istemedikleri halde bu çocukları dünyaya getirmek zorunda kalmışlardır. Vietnam, Ruanda, Somali, Irak, Şengal ve dünyanın birçok yerindeki emperyalist işgallerde binlerce kadın taciz ve tecavüze uğramıştır. Örneğin Irak işgalinde ABD askerlerinin kadınlara uyguladıkları cinsel şiddeti utanmadan basına yan-

belemektedir. Daha savaşın yaralarını saramadan, dilini, kültürünü bilmediği yabancı bir ülkedeki yaşamın içinde bulmaktadır kendini. Hem de statüsüz, kağıtsız, hatta kimliksiz olarak, bir suçlu gibi şehirlerin oldukça uzağında, ıssız yerlerde, izole edilmiş mülteci yurtlarında. Savaş travmasının getirdiği korkular, umutsuzluk, geleceksizlik kaygısı, maruz kaldığı ayrımcılık, sosyal ve ekonomik haklardan yoksun olma ve toplumsal dışlanmayla birlikte iyice derinleşmektedir.

Savaş bölgesinde kalanlar ve de özellikle kadınlar, bombalanmış, yakılıp yıkılmış ya da yağma edilmiş topraklarında, yoksulluk, acılar içinde daha ölenlerinin yasını bile tutamadan, yaşam mücadelesine atılmaktadır. Korku, keder artık onlar için temel duygudur, en ufak bir gürültü bombadır, ölümdür, katliamdır, her an savaşı, her gün sevdiklerinin ölümünü tekrar tekrar yaşamaktadırlar.

Emperyalistler kendi ülkelerinin kadınlarını da savaşın kirli çarkına sokmaktadır. Cepheye sürdükleri erkeklerden kalan üretim alanları kadının ucuz işgücü ile doldurulmaktadır. “Vatanseverlik, yurt sevgisi, fedakarlık” demagojisini kullanarak, kadınların emek sömürsünü iyice arttırmaktadırlar. Egemenler, daha önce “kutsal annelik, ideal eş” olarak evin dört duvarı arasına hapsetmeye çalıştığı kadını bir anda üretim gücü ilan ederek, ucuz iş gücü piyasasında üretime sokmakta ve çok ucuza çalıştırmaktadır.

Savaş sonrasında üretim alanlarını savaştan dönen erkeklere tekrar sunmanın yolu, kadınların tekrar fabrikalardan uzaklaştırılıp evlerine dönmesidir. Ayrıca azalan nüfusun arttırılması için, bilinçli ve kısa süreli arka plana atılan “kutsal annelik” propagandasına tekrar dönülmektedir.

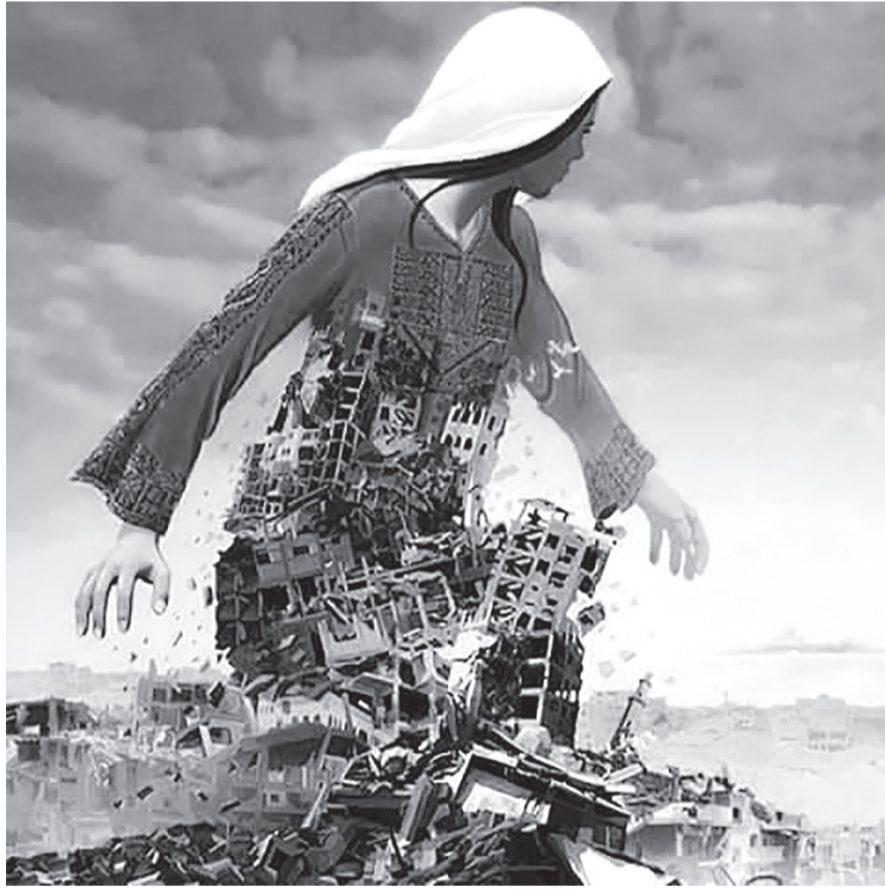
Savaş sırasında ucuz iş gücü olarak üretime çekilen kadına, savaştan sonra da çok çocuk doğurmak ve büyütme görevleri dayatılmaktadır. Evlilik, aile ve annelik yeniden kutlanmakta, çocuk doğuran kadınlara ödüller verilmekte, kürtaj yasaları

değiştirilmektedir. Kadın politikaları, egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda savaş sırasında ve de savaştan sonra değişim göstermektedir. Burjuvazi, cinsiyetçi politikalarını, ezilenlere, devletin ideolojik aygıtları olan aile, din, eğitim sistemi ve medyayı kullanarak empoze etmektedir.

Emperyalist sistemin ataerkil anlayışının, devletler nezdinde uygulattığı cinsiyetçi politikaların savaşlarda görünür olduğunu ortaya koymaya çalıştık. Bu ise savaşın bir yönü, savaşların diğer yönü de emperyalist işgallere, gerici güçlerin saldırılarına karşı silah elde savaşan kadınların mücadeleleridir. Emperyalizme, her türden gericiliğe karşı cephede ön safları tutan kadınlar, savaştıkça özgürleşmiştir, bu fedakarca korkusuzca savaş onları yaşamda daha öz güvenli, daha aktif kılmıştır, yani yaşamlarının öznesi olmuşlardır. Bu denklemi iyi kurmak gerekmektedir, tekrarlamak gerekirse, kadınların cinsiyet bilinçlerinin gelişmesinde en önemli etken, mücadelede, savaşta ön saflarda yer almalarıdır.

Günümüzde başta Türkiye olmak üzere, dört parça Kürdistan, Filistin, Hindistan ve Filipinler olmak üzere kadınlar dünyanın birçok yerinde işgal ve saldırılara karşı kahramanca savaşmaktadırlar ve sadece kendi ülke ve ulusları için değil tüm dünya halkları için toprağa düşmektedirler. Diğer yandan emperyalist, işgalci devletlerin ve savaşa direkt katılmayan ülkelerin kadınları, savaş karşıtı mücadelenin ön saflarında yerlerini almaktadır, dayanışmaların en güzel örneklerini göstermektedirler. Ülkelerinde yükselttikleri savaş karşıtı hareketlerde haykırdıkları “Kirli savaşa hayır!” sloganları, binlerce kilometre uzaktaki mücadeleye coşku katmaktadır. Kendi ülkelerinin egemen sınıflarına karşı duydukları öfke ve attıkları çığlık, sınıf kardeşlerinin üzerine yağdırılan bombaların, kurşunların önüne canlı kalkan olmaktadır.

Bir YDK Okuru

pazarlara sahip olabilmenin, dünya halklarını daha fazla sömürebilmenin yolu savaş, işgaller ve çıkardıkları çatışmalardır. Şiddetin en barbarca şekli olan haksız savaşlarda kadın ve çocukların çok daha fazla zarar gördüğü şüphe götürmez bir gerçekliktir. Çünkü şiddetin ağır bir biçimi olan taciz ve tecavüz bir savaş metodu olarak yaygın bir şekilde egemenlerce uygulanmaktadır.

Kadınların bedenleri üzerindeki bu hakimiyetle ülkenin, ulusun onuruyla ayaklar altına alınmasının, direnişin kırılması, yenilmesi he-

sıtmalarındaki amaç, feodal/ataerkil kültür ve değer yargılarının baskın olduğu Ortadoğu coğrafyasında halkı bu yolla aşağılamak, onurlarını ve direnişi kırmaktır. Yakın tarihte IŞİD çetesi 5000’den fazla Ezidi kadını kaçırıp, tecavüz etmiş, pazarlarda köle gibi satmıştır. Kirli savaşların ezilen halklar üzerinde yarattığı tahribat çok boyutludur.

Başka ülke ve yerlere göç etmeyi başaran ama kendi ülkesindeki tüm vatandaşlık haklarını ve statüsünü kaybeden kadınları gittikleri ülkelerde de büyük problemler, zor günler

Yarının Sahibi Olanlar, Geleceksizlik Dayatmasını Parçalayacaktır!

“Ayaklanmalar Yüzyılı”nda dipten gelen dalgalar kabarmaya devam ediyor. Henüz yakın geçmişte Tahrir, Madrid, Atina’dan Gezi’ye dünyanın birçok alanında kendiliğinden gelişen hareketlere bugün Lübnan, Şili, Irak, Hong Kong, İspanya, Fransa, Yunanistan, İngiltere, Meksika ve birçok coğrafya ekleniyor.

Açlık, işsizlik, öğrenci sorunları, iklim sorunu, polis şiddeti, politik talepler gibi renklerin yer aldığı bu öfkeyle yankılanan ses, aynı zamanda geleceksizliğe duyulan tepkinin ve alternatif arayışının sesi de olmaktadır. Bu sesi en gür haykırana ise yine gençlik olmaktadır. Kapitalizmin ekonomik krizlerinin derinleştiği, çelişkilerin her geçen gün daha da keskinleştiği ve buna bağlı olarak birçok isyan, ayaklanma, protesto dalgalarının geliştiği bir süreçten geçiyoruz. Elbette proleter bilinç ve iktidar perspektifi yoksunluğuyla şekillenen bu hareketlerin bugünden yarına sistemi yıkmaya, iktidarı alaşağı etme gibi bir “talebi” dahi

yok olsa da bu öfkeyi ortaya çıkarıp kitleleri sokaklara döken şey sisteme duyulan öfke olmaktadır. Bu öfkenin bilinçli, örgütlü ve sistematik bir ‘hat’a sokulduğu oranda esas olarak başarılı olacağı gerçeği önümüzde durmaktadır. Bu gerçekliği bir kenara koyarak bugün gelişen hareketler, sistemin sömürü çarkı ve buna bağlı süregelen krizleri karşısında dipten gelen dalganın her geçen gün büyüdüğünün kanıtı da olmaktadır.

Sömürü ve talanın yarattığı tablo bugün hem yarı-sömürge hem de emperyalist ülkelerin sokaklarını yakıp kavurmaktadır. Yukarıda isimlerini saydığımız ülkelerin sokakları her geçen gün daha da radikalleşen eylemlerle çalkalanmaktadır. Yine yarı-sömürge ülkelerde “geçinemiyoruz”

çığıllarıyla aileler toplu olarak intihar dahi etmeye başlamıştır. Ülkemizde de egemen sınıfların uzunca süredir yaşadıkları politik ve ekonomik krizin yansımaları had safhaya çıkmış, bu krizin aşılması için egemenlerce gösterilen her türlü “çaba”ya karşın krizin derinleştiğini söylemek mümkündür. Yoksul halkın intihar edecek duruma getirildiği bir sistemde güzel bir gelecekte söz etmek artık gülünç olmaktadır. Gençlik cephesinde, üniversitelerde sivil faşistler ve özel güvenlik üzerinden devrimci ve yurtsever gençlere yönelik saldırılar da bu

durumun bir göstergesidir. “Yarının sahibi” olanların yarın kurma mücadelesi şüphesiz ki yengi ve yenilgiyle dolu bir dizi deneyimi beraberinde getirmiştir/getirecektir. Kuşkusuz sadece sınıfsal ölçütlerle değil toplumsal sorunların çeşitliliği ve karmaşıklığından kaynaklı sosyal ve siyasal gelişmelerin yarattığı duruma göre de gençlik mücadelesinin dinamik bir rota izlemesi gereklidir.

Dünyada yaşanan halk hareketlerinin gövdesini oluşturan gençlik, geleceği kazanmaya dair mücadeleyi, ideolojiyi ve politikayı sahiplenmede en

komünistlerin etki ve etkinlik alanının dışında da olsa gerçekleşmektedir. “Kendi dışında” gelişen hareket ve örgütlenmelere yönelik ilgi ve önem, yeterli düzeye çıkarılmadığı noktada, ne gelecek hareketliliğin eğilimini tespit etmek ne de buna zamanında ve etkin müdahalede bulunmak mümkün olacaktır.

Ülkemizde emperyalizmin ve uşağı yerli egemenlerin gençliğe yönelik saldırıları çok yönlü ve bir bütündür. Bu saldırılarda başı çeken ve en görünür olan ise eğitim alanı olmaktadır. Dünya çapında, egemenlerin yoğunlaşarak üstünde durduğu, kısa ve uzun vadeli plan/projeleri süreklileştirdiği ve yönelttiği kesim gençlik olmaktadır.

Devrim mücadelesinde “yarının sahibi” olarak nitelendiğimiz gençliğin “önemi”ni en az bizler kadar egemen güçler de bilmekte, kültürel ve fiili yönetimlerini buna göre yapmaktadır. Ülkemizde ve dünyada gençliğe yönelik vadedilen “geleceksizlik” politikalarına bir

karşı koyuş ve mücadeleyi büyütme görevi önümüzde durmaktadır. Bir süredir üniversitelerde yoğunlaşan saldırıları bertaraf etmek, ancak örgütlü ve gençliği harekete geçiren bir karşı koyuşla gerçekleştirilebilir. Yine gençliğin ortak mücadelesi, eylem birlikleri ve platformlar üzerinden genişletilerek bir bütün gençliğe mal edilmelidir.

Siyasal önderlik, doğru politika belirleme yanında doğru kitle çizgisini yaşama geçirmeyi de içermektedir. Bugünün görevi, sınıf mücadelesinin engin denizinde gençliğe yönelik, özel yöntem ve araçlarla örgütlenmeyi büyütme ve egemenlerin geleceksizlik planlarını kendileriyle birlikte alaşağı edecek mücadele hattına sahip çıkmak olmalıdır.

süreçte artmıştır. Liseli ve üniversiteli öğrenci gençliğin en ufak hak arama mücadelesi ya da bir eylemi gözaltı ve tutuklama terörüyle bastırılmaya çalışılmakta, bu baskılarla gençlik mücadelesi yıldırılmak istenmektedir. Özellikle gençliğin radikalliğiyle bütünleşecek olan bir mücadele hattı, egemenlerin tahtını yıkacak olan bir sistematığa evrildiğinde mücadelenin seyri ve boyutu daha da büyüyecektir.

Gençliğin dinamiği, değişme-dönüştürmedeki kararlılığı, değişimin ve gelişimin halkasını en hızlı yakalayan oluşu ama her şeyden önce geleceği olmayan bu sisteme karşı irili ufaklı tüm hak arama mücadelelerinde radikal, cüretkâr oluşu yine kendisine yönelik bir değerlendirme ve yönelim gerekliliğini beraberinde getirmekte-

hızlı ve önde yer almasından kaynaklı bu hareketleri ileri taşımada lokomotif görevi görecektir. Önümüzdeki süreçlerde halk hareketleri ve bu hareketler içinde geleceksizliği dayatan sisteme karşı biriken öfkesiyle gençliğin aktif mücadelesi artacak gibi görünmektedir. Bu bir temenni değil aksine bir gerçekliği ifade etmektedir. Buradan doğru baktığımızda, gençliğin her alanda cendereye alındığı, toplumsal muhalefetin zorla bastırıldığı ve faşizmin en ufak hak talebine karşı saldırılarını göz önüne aldığımızda ülkemiz topraklarında da bu türden hareketlerin gelişmesi olasıdır. Bu noktada kavranması gereken halka, toplumsal mücadelelere bakış açısı olmaktadır. Toplumsal çelişkilerin sonucu olarak yürüyen mücadele, hayatın her alanında -devrimci ve

Rojava'da Kürt Ulusuna Karşı Şer İttifakı

Suriye Kürdistanı, ulusal hakların ve ulusal davanın boğularak teslim alınmasına yönelik bir saldırı ile karşı karşıyadır. 8 yıllık savaş süresince ağır bedeller ödenerek elde edilen kazanımlar söz konusudur. Bugün emperyalizmin onayı ile bu kazanımları gerileterek yok etmeyi hedefleyen yeni bir işgal ve işgali tamamlayarak meşrulaştıran diplomasi saldırıları söz konusudur.

Kürt ulusal önderliğinde vücut bulan, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerin direnişi ve kararlılığı ile elde edilen kazanımları koruma kararlılığı göstererek emperyalizmin ve iş birlikçileri uşak devletlerinin saldırılarının neden olduğu olumsuz sonuçları en aza indirerek tersine çevirme arayışı tam da bugün eleştirilmesi gereken bir gerçekliktir. Kürt hareketi, Lenin yoldaşın söylemine atıfta bulunacak olursak; kayıplara neden olan anormal ve moral bozucu yöntemlerde ısrar etmekte, bu ısrarından vazgeçmemektedir. Olanaklı olan tek mücadelenin şu an tercih edilen "hem biri hem diğeri" şeklinde ifadelendirebileceğimiz pragmatizmin şekillendirdiği politakada ısrardır. Bu tutumun, hareketi ve kazanımlarını zayıflatarak geriye çektiği artık gizlenemeyecek kadar açıktır. Gün gün emperyalist güçlerin ve başta faşist Türk devletinin ve Suriye egemen sınıflarının bu kazanımları işgal ve uzlaştırma saldırılarıyla erittiği görülmektedir. Bu tablo halkın ilerici devrimci dinamiklerini körleştirerek zayıflatmakta, direnişin boyutlandırılması gerektiği noktada uzlaşma metinlerinin ve anlaşmalarının ortaya çıkmasını yaratan bir durum oluşturmaktadır. Bu tablonun Afrin işgalinden bugüne Türk devletinin saldırılarına karşı caydırıcı bir durum yaratmadığı yarın olası Şam yönetiminden gelecek askeri müdahalelerin gelişmesine cesaretlendirici etki yarattığı görülmemektedir.

"Düşmanlarımız kimlerdir? Dostlarımız kimlerdir? Bu, devrimin en önemli sorunlarından biridir." **Mao Zedung**

Ve devamla, emperyalizmin ve diğer faşist devletlerin bölgede pastanın küçük ortağı olmamak için geçmişten bugüne halk hareketlerini –ki bu tehdit Kürt ulusal hareketi içinde söz konusudur- çıkarları doğrultusunda temel politikalarının kullanışlı parçası haline getirme çabaları da görülmek istenmeyen bir diğer olumsuzluktur.

Mao yoldaşın önemle vurguladığı gibi "Müttefiklerimiz ya da düşmanları-

mızla olan ilişkilerimizde tavizler verirken, geriye çekilirken ve ilerlememizi durdururken" bunlar daima tüm devrimci siyasetimizin bir parçası, genel devrimci çizgimizin kaçınılmaz bir halkasıdır. Kuşkusuz yenilgiler; geçici gerilemeler; geri çekilmeler sınıf mücadelesinin doğallığında vardır, olacaktır. Esas sorun yetersizlikleri, zayıflıkları acımasızca eleştirebilmek, olumsuz durumun nasıl ve neden kaynaklandığını bilerek çözümler üretebilmek, en başta da dost düşman ayırımında netleşmek, düşmanı dost gören yaklaşımları reddeden devrimci anlayışlara sahip olabilmektir.

Bu geriye çekiliş tavizler, bu tavizlere eşlik eden devrimci siyasetimizin bir parçası, genel devrimci çizginin

kaçınılmaz bir halkası durumundaki anlaşmalar, düşman saldırılarını dizginliyor, daha ileri atılmak için olanaklar sağlıyor, kazanımları tehlikeye sokmuyor olmalıdır. Değilse eğer, bu uzlaşma ve anlaşmalar güç kaybına, safalarda karışıklığa, iç çelişkilerin büyüyen derinleşmesine neden oluyorsa kesinlikle reddedilmelidir.

Düşmanıya dost olanın söylem tercih, yönelim ve eylemleri haklı bir amacın gerekçesi olamaz. Kapitalist dünyanın dışında, aydınlık bir dünyaya haksız amacın araçlarıyla ulaşamaz. Ulusal çıkarların esas, öncelikli olması kaçınılmaz olarak ABD çıkarları ve planlarıyla da örtüştüğü için ezilen halklara, uluslara 'demokratik' bir barış yaşatamaz. "Dağın tepesine kurulup kaplanların dövuşünü seyrederek" işgale, devamında katliamlara, yoksul emekçileri göç yollarına düşürülmesine onay veren, ezilen ulusun kazanımlarını ezen ulus egemenleriyle kanlı sofralarında meze yapan emperyalist devletlerden medet uman yaklaşımlar, mücadeleyi emperyalist-kapitalist dünyanın bir parçası olacak ulusal köleliğin biçim değiştir-

miş bir politik gerçekliği olarak kavrayamaz. Bunlarla kurulan geçici ilişkiler, politik paydaşlık, kazanımlarını sağlama almaya yönelik taktik ilişkiler bu gerici kuşatmanın direnişi kırmaya, kendine mahkûm kılmaya, planına dâhil etmeyle sonuçlanacak şeytani durumları kaçınılmaz kılar. Bugün Rojava'da bu tehlike emperyalist güçler, faşist Türk devleti ve diğer gerici bölge devletleri tarafından pişirilmekte, olgunlaştırılmakta ve Kürtlere yedirilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalistler dünyanın her yerinde olduğu gibi bugün Suriye'de de sadece askeri-siyasi-ekonomik hedef ve çıkarlarının peşinde koşmaktadırlar. Bölgede ABD'nin kimi askeri üstlerini önce boşaltıp sonrası geri dönerek

kim sınıflarıyla daha güçlü iş tutma koşullarını ve zeminini yaratma üzerinedir.

Hedefleri değişmeyen bir başka güçse; özellikle son yaşanan işgal sonrası 'Bir yanlış haklı çıkarmaya çalışmak, onu iki kat büyütür' diyen Fransız atasözünü doğrulayan, tarihsel haksızlığa uğrayan ulusların haksızlığa neden olanlarca ortadan kaldırılacağını iddia eden, emperyalizmin özellikle ABD emperyalizminin saflarında kendisine dost arayanlardır. ABD'siz bir YPG'nin kaybedeceğini yüksek sesle dillendiren bu iş birlikçi güçler, ABD ile ilişkilerin devam ettiği koşullarda Kürt ulusunun bugüne kadar kaybettiğinden daha fazlasını kaybedeceğini pek çok nedenden dolayı söyleyememektedirler. Söyleyememelerine en büyük nedenlerden ilki; Kürt ulusunun kendi gücü ve diğer bölge halklarıyla birlikte karşılaştıkları, tarif edilemeyecek acılara, güçlülere eş; büyük bedeller sonucu yarattıkları değerlerin, reddedilemeyecek kadar büyüklük ve güçte olması. İkincisi ise söz konusu bu değerleri yaratan iç dinamiklerin karşılaşılan can sıkıcı yeni sorunlar, yeni zorluklar, yönelimdeki tercihler ne kadar büyük ve tartışılır olursa olsun; ulusal hareketin her türlü eşitsizliğe baskıya ve sömürüye karşı mücadelesinde kararsızlığa, bocalamaya düşmeden, tereddüt etmeden düşmana canla başla inançla direnişi yapılan/yaşanılan yanlışları düzeltebileceğidir.

Gre Sipi ve Serekaniyê'nin işgali sonrası DSG'nin de kabul etmek zorunda kaldığı protokol kapsamında Kobane'nin doğusunda, sınırın 10 kilometre içerisinde Rusya askerleri ile birlikte ortak devriye yapan TC askerlerini taşlarla molotoflarla karşılayan halkın "haklı ve şerefli" direnişi buna son örnektir. Kürt ulusunun özgürlük ve haklarını koruma noktasında direniş geleneği, bu direnişi her türlü araçla yaşama geçirme iradesi vardır. Türk ve Rus devriyelerine dair kurşunlara göğsünü siper eden direniş hattı, hiçbir gerici güçten umut beklemeyen bir silahlı devrimci kuşanmışlığın ruhunu kuşatan biçimidir.

Arin Mirkan, Revana Kobane ve Diyar Bagokların ölümsüzleşerek özgürleştirdiği Kobane topraklarının dününü bugünü "... işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, silahlı burjuvaziye ve toprak ağalarını ancak silah gücüyle yenebileceklerini... bütün dünyanın ancak silahla değiştirebileceğini" (**Mao Zedung**) bir kez daha göstermektedir.

Burjuva İdeolojinin Yansımalarına Savaş Açalım, Proleter İdeolojiyi Hâkim Hale Getirelim

“Bir komünist açık yürekli, sadık ve faal olmalı, devrimin çıkarlarını hayatından daha değerli saymalı ve kendi çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi tutmalıdır; partinin kolektif hayatını kuvvetlendirecek ve aynı zamanda partinin yığınlarla olan bağlarını sağlamlaştıracak şekilde her zaman ve her yerde doğru prensiplere sıkı sıkıya bağlı kalmalı ve her türlü yanlış düşünce ve harekete karşı yorulmadan mücadeleye girişmelidir. Kişilerden çok parti ve yığınlarla, kendisinden çok başkalarıyla ilgilenmelidir. Bir kimse ancak böylelikle komünist unvanına hak kazanır.” (Mao Zedung)

Devrimci kültürün ve değerlerin dejenere edildiği bir dönemden geçiyoruz. Bu dejenerasyonu içinden geçtiğimiz süreçten, uzun zamandır uygulanan politika ve saldırılardan bağımsız ele alamayız. Özellikle son dönemlerde devrimci kurumlarda ve buna bağlı olarak halk kitlelerinde açığa çıkan legalizm, reformizm ve liberalizm bu dejenerasyonun bir parçasıdır. Devrimci kültür ve değerlerin dejenerasyona uğradığı böylesi bir dönemde saflarımızda yansımaları bulan burjuva ideolojilerle mücadele etmeye her zamankinden daha fazla önem göstermeliyiz.

Örgütlü faaliyetimizde yoldaşlarımız ile ilişkilerimizden tutalım da kitle ilişkilerine kadar tarz, üslup, davranış, anlayış gibi bir dizi yaklaşım sorunu ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu yaklaşımların kimisinde hâkim olan burjuva ideolojisi olurken kimisinde proleter ideoloji olmaktadır.

Burjuva ideolojisine ait olan tarz, üslup, anlayış vs. sorunlarıyla kitlelerde karşılaştığımızda bu sorunlar bizlere kitlelerin durduğu yer ve örgütsüzlüğü açısından daha normal, anlaşılır ve mücadele edilebilir gelmektedir. Yoldaşlarımızda gördüğümüz, duyduğumuz, tanık olduğumuz burjuva ideolojisine ait yaklaşımlar ise bizleri kitlede karşılaştığımızdan daha çok rahatsız etmekte, yer yer öfkeliendirmekte, sonuç alamadığımızda ise bizi kırıngılığa götürmektedir. Kimi zaman ise bu, örgütlü mücadeleyi bırakmakla sonuçlanmaktadır. Çünkü örgütlü yoldaşlarımızı daha farklı bir noktada konumlandırıyor; hatayı, zafiyeti, bencilliği, kibri ve buna benzer bir dizi burjuva ideolojisini temsil eden yaklaşımları sorumlu, örgütlü yoldaşlarımıza yakıştıramıyoruz. Bunlarla karşılaştığımızda ise bunu anlamlan-

dıramıyor, kabullenemiyor ve dolayısıyla doğru zeminde tartışma yürütmüyoruz, yürütmüyoruz.

Elbette ki yoldaşlarımızı konumlandırdığımız nokta doğru olan noktadır, proleter ideolojinin temsil ettiği yerdir. Devrimcilere özgü belli başlı davranış, tarz, üslup vs. biçimleri vardır. Halk kitleleri de devrimcileri belli bir kalıp çerçevesinde tanımlamaktadır. Nedir bu tanımlanan kalıp: Devrimciler yalan söylemez, devrimciler bencil, aşağılayıcı, kibirli değildir, devrimciler adildir, dürüsttür, mütevazidir, emekçidir, yardımseverdir, savuşturucu... Halk kitleleri açısından olsun bizler açısından olsun geçmişten günümüze gelen bu kalıplar proleter ideolojinin devrimcilerde vücut bulmasından başka bir şey değildir.

Şunu da bilmeliyiz ki bizler de bu sistem içerisinde yaşıyoruz ve karşımızda binlerce yıldır kök salmış bir hâkim sınıf ideolojisi var. Elbette böylesi bir sistemde doğuyor, büyüyor ve yetiştiriliyor ta ki devrimci mücadele ile tanışana kadar... O zaman burjuva ideolojisine ait yanlarımıza savaş açmaya başlıyoruz. Burjuva ideolojinin karşısına proleter ideolojiyi koyuyoruz. Biz devrimcilerde burjuva ideolojinin yansıması olmadığını söylemek ne bilimsel bir bakış açısı olacaktır ne de gerçekçi... Aksine bu yanlarımızı dürüstçe, cesurca ve en açık haliyle ortaya koyabilmeliyiz ki daha güçlü bir savaşım verebilelim.

DUYGUSAL TEPKİLERE KAPILMAK YERİNE BURJUVA İDEOLOJİNİN YANSIMALARIYLA MÜCADELEYİ ESAS ALALIM!

KP içerisinde de burjuva ideoloji ile proleter ideoloji savaşım halindedir. Bunun birçok yansıması mevcuttur. Her birimiz faaliyetimizde bu anlayışlarla karşılaşılıyor yer yer ise burjuva ideolojinin uygulayıcısı bizler olabiliyoruz. Ama şunu da bilmeliyiz ki devrimcilere ait bir diğer özellik savaşçı, direngen olmalarıdır. Devrimciler savaşır, emperyalizme karşı, ege-menlere karşı ve her türden gericiliğe karşı... Bu savaşım yalnızca fiili bir savaşım, bir eylem hali değildir. Bu emperyalist-kapitalist sisteme ait düşünce, davranış, üslup ve anlayışlara da bir fiil savaş açmak anlamına gelmektedir. Eğer ki burjuva ideolojisine ait yanlarla savaşımı örgütlü mücadelemizin esaslarından biri olarak kavrar ve bilince çıkarırsak böylesi durumlarla karşılaştığımızda duygusal tepkilere kapılmadan bunlarla doğru ze-

minde mücadele de edebiliriz. Çünkü bu iktidar mücadelemizin en önemli noktalarından birisidir.

Çoğu zaman yoldaşlarımız bu durumu bilince çıkarmadığında kişileri hedef alan yaklaşımlar sergilemektedir. Bu aynı zamanda ideolojik eksikliğimizin bir göstergesidir. Kişiyi değil kişide yansımaları bulan burjuva ideolojiyi hedefe koyarak amansız mücadeleye girişmeliyiz. Mao'nun dediği gibi hastayla değil hastalıkla uğraşmalıyız. Bunun yolu da ideolojik eksikliğimizi bu doğrultuda gidererek böylesi anlayışlarla mücadeleyi devrim mücadelemizin bir parçası olarak bilince çıkarmaktan geçmektedir. Bunu bilince çıkardığımızda kişileri hedef almak, onlara küsüp darılmak, faaliyeti bırakıp gitmek, bireysel tepkiler koymak yerine mücadeleye gireriz. Mücadeleye girişmediğimizde, uzlaştığımızda, içimize attığımızda, tartışmayı ertelediğimizde yine burjuva ideolojisinin bir uzantısı olan liberalizme düşmüş oluruz. Bu da aslında yoldaşlarımızda eleştirdiğimiz, rahatsızlık duyduğumuz burjuva ideolojisine bizi de düşürmüş olur. Tüm bunlarla doğru bir zeminde tartışma yürütmek için kendimizde proleter ideolojiyi içselleştirmeli, onu hakim hale getirmeliyiz. Bunu içselleştirdiğimiz oranda burjuva ideolojiye ait yaklaşımları daha net ve açık görebilir, ortaya koyabiliriz.

İLKELERİMİZDEN TAVİZ VERMEZSEK BURJUVA İDEOLOJİYE ALAN AÇMAMIŞ OLURUZ

Her bir proleter devrimci KP'ye ait ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalır, bunu savunmakta ve uygulamada ısrarcı olursa burjuva ideolojiye KP içerisinde yaşam alanı bir o kadar az açılmış olur. Örneğin biz proleter devrimciler dedikodu yapmazsak bunu yapan yoldaşlarımızın da önünü kesmiş oluruz. Bizler yatay ilişki kurmazsak bunu yapacak olanların yine önü kesilmiş olur. Bu karşımıza çıkan her olay ve olguda böyledir. Kitle faaliyetinde, gözaltında, toplantıda, eylemde bulunduğumuz her alanda ilkelere taviz vermemeyi esasımıza koymalıyız.

Bazı durumlarda ilkelerimizin yerini kaygılar almakta ve bunun sonucu olarak taviz ortaya çıkmaktadır. Örneğin gözaltı sürecinde biz proleter devrimciler açısından açlık grevi, düşmana ifade vermemek istisnai koşullar haricinde ilkesel bir durum-

dur. O an dışarıdaki faaliyetimizi ve ihtiyaçlarımızı düşünerek “buradan bir an önce çıkmalıyım, dışarıda bana daha çok ihtiyaç var” kaygısına kapılırsak çıkmak için açlık greviden taviz verebiliriz, düşmana “şirin” gözükmeye çabalarına girebiliriz. Ya da bir yoldaşımızın yanlış tarzını görüp onu kırmaktan kaygı duyarak eleştirmeden kaçınabiliriz. Yapmamız gereken kaygılarımızı ortaya çıkararak onlarla mücadele etmek ama ilkelerimizden taviz vermemektir. İlkelerimizin yerini kaygılarımızın almasına izin vermeyelim.

Burjuva ideolojinin yansımalarıyla karşılaştığımız önemli konulardan biri de güvenlik sorunudur. Her bir yoldaşın bu noktada hassas olması ilkeseldir. “Açık” ve “gizli” çalışmanın iç içe geçtiği durumlar başta telefon ve internet olmak üzere birçok yaşam alışkanlığının faaliyetler için risk barındırdığı bir tablo ortaya çıkmaktadır. Böylesi bir faaliyet tarzı bizleri yer yer rahatçılığa, legalizme ve güvenlik sorununu sıradan bir biçimde ele almaya düşürebilir. Bu sorunu yalnızca randevularla ele almak doğru değildir. Örgütlenme biçimi ne olursa olsun faaliyetlerin ve kolektifin gizliliği proleter devrimcilerin yaşamını şekillendiren bir anlayış haline gelmelidir. Faaliyetin ve kolektifin güvenliği legal, açık yaşam alışkanlıklarına başka bir deyimle bireyci özelliklerimize kurban edilmemelidir. Çünkü bir yoldaşımız güvenlik sorununu yüzeysel, ciddiyetsiz bir biçimde ele aldığında bu, tekil bir sorun olarak kalmamakta, diğer yoldaşları, faaliyeti ve kolektifi riske atmaktadır. Dolayısıyla örgütlü tek bir kişi bile olsa onun güvenliği meselesi yoldaşlarımızın ve KP'nin de güvenliği demektir. O yüzden her bir yoldaş bu konuda azami dikkati gösterebilmeli burjuva zaaf ve alışkanlıklara karşı proleter disiplini hâkim kılabilirdir.

KP açısından her bir yoldaşımızın ilkelere taviz vermemesi partinin, devrimci kültür ve değerlerin dejenere edilmesinin önüne geçilmesi anlamına gelir. 47 yıllık geleneğimiz de ortaya çıkan değerlerimize, kültürümüze ve bizlere bırakılan bu mirasa sahip çıkmak ilkelerimizde ısrarcı olmaktan geçmektedir. Bu mirası bugün de yaşatmak, güçlendirmek bizlerin görevidir ve bu ancak proleter ideolojiyle bütünlük sağlanarak gerçekleştirilebilir.

Kolektif Yönetme Yetkinliği Kazanalım; Politik Düzeyi Yükseltip, Savaşçı Çizgiyi Geliştirelim

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Kolektif yönetme dediğimiz zaman ideolojik birliği en ön sıraya koymak zorundayız. İdeolojik birlik (mücadeleyi de içinde barındırdığını unutmadan) çoğu zaman olduğu gibi duygusal bir müptela birlikten öte; sarsılmaz ve doğru bir siyasi yöne doğru bilinçli, inançlı, bütünlüklü hareket etmekle gerçekleşebilir. Bir KP, kendiliğindenlikle-bilinç ayrımında anlamını bulur. KP'nin, önder ve yönetici bir nitelik taşıyıp taşımadığı, günümüze uygun bir görev ve hedef belirlemesinin, işlevselliğin içerisinde olup olmadığı temel noktadır, çıkış noktasıdır.

Belli bir düzeyde bu siyasi bütünlük ve işlevsellik sağlandığı zaman, kolektif bir yönetim ve aynı yöne bakan yoldaşlık ilişkisi hayat bulur. Ancak buna rağmen kolektif yönetim, yalnızca üst organların ya da herhangi bir alt organın kendi içerisinde bu düzeyi yakalaması anlamına gelmez; eğer böyle ele alınırsa bu, "yalnız yönetim dayanağlarının faaliyeti olup, geniş yığınların faaliyetiyle bağıntılı olmazsa, sayılı insanın kısır çalışmasına inhisar eder." Ki bu kısır çalışmada bir süre sonra kendi varlığını da sürdürmez hale gelir. Bu noktada unutulmamalıdır ki demokratik devrimimiz, halkın politik mücadelesinin amacı haline geldiğinde ancak bu koşullarda bir güç olabilir.

Bununla birlikte "... yığınların faaliyeti güçlü bir yönetim dayanağları tarafından uygun şekilde örgütlenmezse, yığınların faaliyeti uzun süre devam edemeyeceği gibi doğru bir yönde gelişemez ve daha yüksek bir dereceye ulaşamaz." (Mao) Anlamamız gereken şudur ki; gelişmesinin her evresinde, tüm örgütlü yapılar, sarsılmaz ve doğru bir siyasi yönde, kendinde

ve kitlelerle birliği pekiştirmeyi; böylece kolektif bir bütünlükle söz ve eylemde birliği güçlendirmeyi ve bu birliği ve yönetme yetkinliğini tüm bağlı örgütlerinde hakim hale getirmeyi; aynı zamanda dar bir azınlıkla yetinmeden devrimin temel unsurlarıyla (işçi sınıfı) ve gövdesini oluşturan sınıfsal katmanlarıyla (köylülük, küçük-burjuvazinin sol kanadı...) birlikte örgütlü-politik bir güç haline gelmeyi başarmak zorundadır!

Bir piyano nasıl on parmağın hepsinin aynı anda tuşlara basılmasıyla çalınmıyorsa, tek tek parmakların tuşlara basılmasıyla da güzel bir müzik ortaya çıkarılamaz. Bu örneği bir kez daha hatırlayalım. Nasıl ki piyano, ancak on parmağın belli bir ahenk içinde sırasıyla tuşlara basılmasıyla düzgün çalınabilirse, bir örgüt ve kitlelerde aynı uyum ve ahenkle yönetilerek tek bir amacı ortaya çıkarabilir. Bu amaç için sıkı bir yumruk haline gelebilir ve vurduğu yerden de ses getirebilir.

Biz çoğu zaman, bir politika veya taktiği uygulamaya koyarken ya da bir eylemi, etkinliği, anmayı örgütlerken kendimizi veya en dar ilişki ağımızı işe koymakla sınırlı kalıyoruz. Dolayısıyla, bir o yana bir bu yana koşuşturan ama hiçbir çalışmadan da verim alamayan bir noktaya demirliyoruz. İdeolojik donanımla birlikte, doğru çalışma metoduna kavuşamadığı anda; "Bazı yoldaşlar çalışmalarında yığın hattını hala uygulamamaktadırlar. Onlar hala küçük bir azınlığa güvenerek yalnızlık içinde çalışmaya devam ediyorlar." Daha da özüne inerek; "Bunun da sebeplerinden biri şudur: Kendileri ne yaparlarsa yapsınlar, ... yönettikleri kimselerin faaliyetinin ve yaratıcı güçlerinin nasıl geliştirilmesi gerektiğini de bilmiyorlar. Özne

olarak her bir ferden çalışmaya katılmasını istiyorlar ama başkalarına ne yapılması ve neyin nasıl yapılmasını anlatmıyorlar..." (Mao)

Bir plan çıkaracak olursak; "bütün çalışmaların can damarı" olan siyasi çalışmayı özveriyle, sadelikle, 12 saat çalışan bir yoldaşın dahi yaşamına girebilen, onun yaşamının üstünde bir yerde duran değil tam da içine soku labilen, yeniliklere kolay uyabilen bir tarzla ve dinamik bir ruhla kolektifte hâkim kılmak zorundayız. Ancak bu, salt masa başı eğitim planı ya da çalışması olarak yürütülemez. Bu konuda Lenin yoldaş "... Politikanın görevlerini eğitim bilimine indirgemeye kalkışan bir sosyal-demokratın da... sosyal-demokrat olmaktan çıkacağı unutuluyor" diyerek bizleri açık bir şekilde uyarılmaktadır. Komiteler, pratiğe hizmet etmesi gereken ve yine pratikten sağılacak olan bu tür bir siyasi çalışmayı sağlayabildikleri takdirde; ancak kolektif bir birlik, merkezi politikalar doğrultusunda bütünlüklü hareket eden, düşmana karşı sıkı bir yumruk olabilen birer güç haline gelebilir ve kitleleri böyle bir güce dönüştürme yolunda gerçek bir adım atmış olurlar.

Aksi halde rutin "işlerini yapan"lar olmaktan öteye geçemezler. Biz, böylesi bir durumdan da çok mustaribiz; bu "işlerini yapmakla" yetinen yoldaşlar da kendilerinin dahi anlam veremedikleri bir pasiflikten mustarıpler!

Tam da bu noktada; panzehir görevini yerine getirecek olan sınıf mücadelesinin ateşini hissetmek için gerçeğe, nesnel gerçeğe daha da yaklaşmalı, gerçek ile yüz yüze gelmeliyiz. Şiddetli darbeyi kendimize vurmak istiyorsak; önümüzde duran çok yönlü devrimci savaşıma atılmamız, en başta da bu şiddetli savaşıma birlikte atıldığımız yoldaşlarımıza değer vermeli, onları sevmeli ve onlarla ilgilenmeliyiz. Halk sevgisini yükseltmeli ve onların acılarıyla yanıp tutuşmalıyız. İlk elden, dünyaya açılan penceremiz her bir örgütlü yapıdır, onların kitle ilişkileridir; her ikisinin de yaşamı ve düşünceleridir. Şeylerle olan etkileşimleri ve değiştirme mücadelelerindeki bilinçli-bilinçsiz çabalarının görüleceği yer burasıdır. Bu pencereden bak-

malıyız ki, gerçekle azami derecede yakınlık kurup etki edebilelim. Onlara, mücadelenin çıkarları doğrultusunda ilerlemek adına doğru bir yön verebilelim. Kurucu önderimizden, tarihimizden, şehit yoldaşların geride bıraktığı kitle çalışması mirasından ve o kitlelerin doğru önderlikle, savaşıma iradesi ve cüretiyle nasıl da alt-üst edici bir güç oluşturduğu gerçeğinden öğrenebiliriz.

YOLDAŞLARIMIZIN VE KİTLELERİN SORUNLARINA, GÜNÜBİRLİK YAŞAMLARINA DÜŞÜNEREK EĞİLELİM.

Birçoğumuz biliriz ki, teorinin griliği karşısında "yaşam ağacı yeşildir..." Teori, gördüğü dünyanın genel hatlarını açıklar; MLM'nin diyalektik materyalist yöntemi, bu açıklığa kavuşturmayla birlikte yıkma ve kurmayı, yeniyi inşaı da koşullar; ardından da buna uygun genel bir strateji-taktik belirler. Ancak bu stratejiye uygun taktik politikalar, pratiğe geçirilirken detaylar kendisini ortaya çıkarır.

Şöyle ki; ülkemizde devrimin yolunu bir kez demokratik karakterde, devrimin temel ve öncü gücünü işçi sınıfı; gövdesi veya ittifak güçlerini köylülük, parti, ordu ve birleşik cephe olarak üç temel aracı da olmazsa olmaz diye ortaya koyduktan sonra; yaşamın içinde bu teorinin boy vermesini, bu araçların ete kemiğe bürünmesini, bu teorinin yaşama bir elbise gibi dikilip giydirilmesini sağlamak gerekir.

Bunu gerçekleştirme adına mücadele edenler de genel siyasete uygun adım yürüme koşuluyla özgün durumlara sayısız yöntemler uygulamakla, sayısız yöntemlerden geri dönmek mecburiyetiyle; savaşımındaki yenilgilerle, kazanılan zaferlerin büyütülmesi sorunuyla, yine yenilgilerle ve hareketin her aşamasındaki yeni ve başka başka çelişkileriyle, onları çözümlenemeyecek yüzleşirler. İşte devrimimizin bu olmazsa olmaz güçlerini ete kemiğe büründürme, çelişkileri çözme mücadelesinde olduğu gibi, bu güçleri oluşturanların, yani insanların yaşamı da toplumsal çelişkilerin yarattığı günübürlük sorunlar ve çelişkiler yumağıyla örülüdür. Devrimci komünistler bilmelidir ki; toplumsal çelişkilerin yarattığı günübürlük sorunlar, herkese

aynı reçete verilerek çözülemez!

KP'nin ve KP saflarındaki her bir yoldaşın, bağrından kopup çıktığı burjuva-feodal toplum yapısı maddi egemenliğini sürdürdüğü müddetçe, etkileri de güçlü olmaya devam edecektir. Hele ki bugün, burjuva liberal cepheden doğru, sınıfa, sınıf hareketlerine sızan ideolojik savrulma inançsızlığı, ruhsuzluğu, her türden burjuva özentileri, küçük-burjuva bireyciliğini, başına buyrukluğu, tutarsızlığı, örgütsüzlüğü göklere çıkarmayı marifet belletirken tek tek bireylerin kafalarında onca fırtınalar yaşattığını yadsıyamayız.

Biz, ancak, yoldaşlarımızın, kitlelerin günübirlik sorunlarına sınıf temelinde sorular sordukça ve çözümler üretebildiğimiz sürece önderlik merkezi haline gelebiliriz. Bunun için tüm çalışmalarımızı gevşek bir elle kavramamalı, sıkıca kavrayarak sorunlar üzerinde düşünmeliyiz, inceleme ve araştırma yapmalıyız. Gerekirse her bir yoldaşın günlük yaşamına eğilimli, ekonomik sorunlarıyla ilgilenmeli, onların adımlarını yavaşlatan ya da engelleyen ne varsa onu bulmaya çalışmalıyız. Çelişkileriyle yüzleşmesi ve onlardan arınmada açık ve samimi olmasını sağlamalı, bunun için yeterli samimiyet ve güven ilişkisini kurabilmeliyiz. Yoldaşlarımızdaki ve çalışmalarımızdaki doğruluklar ile kitlelerin doğru yöndeki her hareketini yanlışlardan ayırt etmemiz gerekir. Mümkün olduğunca hassas bir oranlama yaptıktan sonra, hangisinin ağır bastığını görmeye çalışmalı ve doğruları desteklerken yanlışları da eleştirerek düzeltme yoluna gitmeliyiz.

Her gelişmeye gözlerini kapatıp umutsuzluktan bir türlü kurtulamamak ve aynı zamanda kibirlenmek mücadelecilikten uzaktır. "Derya içre olup da deryayı bilmemek" diye buna denir. Bu deryada, nihayetinde kitleler olmakla birlikte, örgütün her kademesindeki yoldaşlardan başlar; çünkü bilinçli unsura en yakın olan bugün onlardır ve onlar, henüz olmadığında yenilmeyen meyveler değildirlir; devrimciler, sınıf mücadelesinin her adımında, her sahasında gelişip güçlenen hareketin içerisinde gelişir, güçlenir, özneleşir ve nihayet gerçek deryanın, kitlelerin yıkıcı dalgasını yaratmada önderleşirler. Yeter ki, her şeyi hemen olumsuzlayıp bir kenara atmayalım; bir önceki hareketle şimdiki hareketin, geçmişle-bugünün arasındaki gelişmeyi kaydedelim; geri veya ileri, doğru ile yanlışlar arasında çekeceğimiz bir çizgi, şimdi

ne yapacağımızın da cevap anahtarını bize sunacaktır! Bu kitle hareketi içinde geçerlidir!

Artık, hedefimiz ortada dururken; şaşkın şaşkın bakılmaktan, bugünün değil geleceğin sorunlarını başlıca uğraş haline getirmekten, kuşkulu düşüncelerimizden, bilgiççe sersemliğimizden, pişmanlığa eğilimimizden, bıkkınlığımızdan kurtulmalıyız; böyle bir ruh halinden kurtulmak için Marks'tan neler öğrenmemiz gerektiğini Lenin yoldaş şöyle özetliyordu: "Teorisyenden ve proletaryanın önderinden (Marks'tan), onlar, devrimci inanç, işçi sınıfını, acil devrimci amaçlarını sonuna kadar götürmek yolunda savaşa çağırma yeteneğini ve devrimin geçici ters gidişi arkasında yufka yürekle hıçkırıklara yer vermeyen bir ruh direngenliğini öğrenmelidir." (Lenin)

Bir kitle politikasını, kadro politikasını, örgütlenmeye dair politikaları veya savaş taktiğini, görev ve sorumlulukları vb. belirlemeden önce, bunların nesnel somut gerçekle olan ilişki ve mümkün olduğunca yakınlığını kurabilmek önemlidir: "Proletarya partisi, eylemlerini soyut 'insan aklının ilkeleri' üzerine değil, sosyal gelişmeyi belirleyen toplumun somut maddi yaşam koşulları temelinde oturtmalıdır, 'büyük adamların' iyi niyetlerine değil; toplumun maddi yaşamının gelişmesinin gerçek gereksinimleri üzerine dayandırılmalıdır." (SBKP tarihi, sf. 145) Bu, ne denli sağlanabilmişse, başarısı da o denli gerçek ve kayda değer olur. Ancak, politika ve taktikler bir kez belirlendikten sonra, bunların uygulamaya geçirilmesi, politikaların doğruluğunun önemi kadar hayattır! Kısacası, başarıya ulaşmanın ikinci bir adımı da uygulamadan geçmektedir.

Bu prensipleri hatırladıktan sonra;

politikalarımızın veya kararların uygulanmasının ardından ortaya çıkan sonuçları titizlikle değerlendirmeli ve bu sonuçların kolektif bir biçimde incelenerek yine kolektifte toplanmasını sağlamalıyız. Zira her eylemimiz, yüksek bir aşamada bir başka eylem için temel oluşturacaktır; bu, her tur hareketin kaçınılmaz sonucudur. Ancak, politika veya eylemin sonucu, kolektifte toplanamadığında bir sonraki hareketimizin, politikamızın yolunun karanlıkta aranacağı anlamına gelir.

Böylece, doğru politikanın belirlenmesi, uygun kararların alınması; bunların kesinkes pratiğe geçirilmesi prensipleriyle birlikte, üçüncü olarak da her eylemin sonucunun kolektifte birikime dönüştürülmesinin bizi gerçek bir ilerlemeye, eylemin bir üst aşamaya sıçramasını sağlayabilecek bir ilerlemeye taşıyacağını formüle etmiş oluruz.

Bilindiği üzere, önemli bir sorunumuz da politikaların taşınma hızı ve kitlelere taşınabilmesi için yeterince araç (basın-yayın-bildiri... vs.), bu araçları üretecek teknik alt yapı üretemeyişimizdir. Bununla birlikte, politikayı taşımadaki istikrarsızlığımız, sürekliliğini bir türlü sağlayamamış olmamızdan ötürü giderek dar bir örgütsel kulvara hitap eder hale geliniyor olusudur. Bu konuda devrimci enerjimizi artırırken, kitlelerin devrimci yaratıcılığını, imkânlarını harekete geçirmeyi öğrenmek durumundayız. Dar sınırlarda kalan araçlarımızı da bunları geniş kitlelere ulaştıracak örgüt ağını da teknik alt yapıyı da ancak böyle geliştirebiliriz.

Bugün için, tek başına bir yayın organıyla -ki onun dağıtımının darlaştığını düşünürsek-, kitlelere ulaşmak, onlara siyasal bilinç taşımak ya da kitle faaliyetini salt bu araçla yürütmek imkânsızdır. Elbette bu sorun,

Türkiye Devrimci Hareketi'nin tümünün şikayetlendiği, ne yazık ki artık kronikleşmiş bir sorundur. Bundan şikâyet etsek de çoğu zaman düşmanın engellemeleri, insansızlık, zaman yetmezliği ve bir dizi bahaneyle daha sorunu örtbas etmeyi alışkanlık edinmiş ve giderek iyiden iyiye kanıksamış durumdayız. Faşist diktatörlük her yönden saldırıyor ve saldıracaktır, ya biz..! Biz, tam da bu saldırılar ortasında hem var olacak, gelişecek ve nihayet zafere yürüyeceğiz. Bunu bir an olsun unutanlar, egemenlerin bize karşı hayırhah tutumlar besleyeceği duygu ve düşüncesini gizliyor içlerinde! Eğer böyle ise tutunduğumuz dalın dikenlerinin her gün biraz daha elimize saplanmasına, saplandıkça elimizin kaşınmasına müptela olmuşuz demektir. En iyimser halde, bir türlü üzerimizdeki sistemden kalma tortuyu atmaya cüret edemiyoruz demektir.

Kendi geriliğimizden kaynaklı öne sürdüğümüz kimi bahaneleri saymazsak; muhakkak öznel durum önemlidir. Mevcut gücümüz ve ittifak güçlerimizin bugünkü darlığı ya da dağınlığı 'niyetlerimizi' gerçekleştirme yolunda bizi engelliyor, kısıtlıyor olabilir. Ancak, tüm bu zorluklar ve yetmezlikler mücadele içinde aşılabılır: "Güçlük, olanaksızlık demek değildir. Önemli olan şey, seçilen yolun doğru bir yol olduğuna inanmaktır, bu inanç mucizeler yaratabilen devrimci enerjiyi ve devrimci coşkuyu yüz kat artırır." (İki Taktik, s. 121) Lenin yoldaşın apaçık sunduğu çözüm yoluyla birlikte; Proletarya Partisi'nin 1. Kongresi'nin öne çıkan "Örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek; örgütlerken savaşmak, savaşırken örgütlemek" şiarı bize, ise nereden ve nasıl başlamamız gerektiğini göstermektedir.

Sözün özüne gelirse; mevcut tüm örgütlü yapılar, bağlı örgütleriyle, çevresiyle sarsılmaz ve doğru bir siyasi yönde eyleme, kolektif gelişme ve devrimci niteliği artırmaya yoğunlaşmalıdır. Bu hareketini kendisinden kitlelere doğru genişletmeden yapamaz, doğru da olmaz..! Bu nedenle, kitlelerin bugünkü bilinç düzeyinden ve maddi yaşamdan kopmadan, kesinlikle bunların sınırlarına da hap solmadan; yine bu sınırları aşabilmek için, bu sınırlar içerisinde mümkün olan en geniş ve yaratıcı manevraları, en geniş ve yaratıcı araçları üretmeli; politikaları hayata geçirmeye çalışmalı, tüm sonuçlardan örgüt ve örgütlü siyasallaşmış bir kitle hareketi çıkarmasını başarmalıdır.

Zehir Solumak İstemiyoruz!

AKP ve MHP'li vekillerin oylarıyla Meclis'ten geçen yasa ile 15 kömürlü termik santrale 2,5 yıl daha filtre sistemi olmadan halkı ve çevreyi "zehirleme" izni verildi.

1 Kasım 2019 tarihinde, AKP'nin önerisiyle Plan Bütçe Komisyonu'nda TBMM'den tüm siyasi partilerin reddettiği "havayı kirletme izni" yeniden görüşülüp, Meclis Genel Kurulu'na sunulmak üzere kabul edilmişti. Termik santrallerin bulunduğu bölgelerde yaşayan halkın ve ekoloji-çevre alanında çalışan sivil toplum örgütlerinin büyük tepkisini çeken tasarı 21 Kasım gecesi Meclis gündemine getirildi.

Meclisteki tüm partilerin ortak kararıyla 14 Şubat 2019'da geri çekilen yasal düzenleme, yeniden getirildiği TBMM'den geçerek yasalaştı. Buna göre, Türkiye'nin çeşitli illerine dağılmış 15 kömürlü termik santrale dördüncü kez havayı 2.5 yıl daha kirletme, halkı ve canlıları zehirleme izni verildi. Kanun teklifi AKP ve MHP'li milletvekillerinin oylarıyla kabul edildi.

AKP ve MHP'nin oylarıyla kabul edilen kanun; "Elektrik Üretim A.Ş. veya bağlı ortaklık, iştirak, işletme ve işletme birimleri ile varlıklarına ve 4046 sayılı Kanun kapsamında oluşturulacak kamu üretim şirketlerine ve kamu üretim şirketlerine ait üretim tesislerine, özelleştirilmiş olanlara veya özelleştirileceklere çevre mevzuatına uyumuna yönelik yatırımların gerçekleştirilmesi ve çevre mevzuatı açısından gerekli izinlerin tamamlanması amacıyla 31.12.2022 tarihine kadar süre tanınmasını" öngörüyor.

Kabul edilen kanun maddesine göre, 2013 yılından bu yana, baca gazı küçültme tesisi, filtre sistemleri veya kül barajı gibi çevre ve halk sağlığının korunması için gerekli yatırımları yapmayan 15 kömürlü termik santrale, 2.5 yıl daha halkı ve çevreyi zehirleme izni verildi.

ÖLÜMÜ GÖSTERİP SİTMAYA RAZI ETMEK

Geçtiğimiz günlerde parti kurmaylarıyla AKP MYK'de bir araya gelen Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan

termik santrallerle ilgili talimat verdi. Erdoğan, termik santrallerdeki baca gazı filtreleme sistemlerinin mutlak suretle yapılması, yapılmadığı takdirde ceza verilmesi, gerekirse kapatılmasını istemişti (!) Kürsülerden nutuk atanlar, konu kâra ve ranta gelince sermayenin uşağı olduklarını ispatlamaktan çekinmiyorlar.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yayımlanan partikül madde (PM10) ölçüm verileri kullanarak Temiz Hava Hakkı Platformu tarafından yapılan Kara Rapor isimli çalışma, eski santrallerden Afşin Elbistan kömürlü termik santrallerinin yer aldığı Maraş'ın %25,1 oranı ile hava kirliliğine bağlı ölümlerin il bazında yüzde olarak en fazla olduğu ikinci il olduğunu saptamıştı. Toplam yedi santralin bulunduğu Zonguldak'ta ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın mobil istasyonu ile 2018'de yapılan ölçümler PM10 değerlerinin DSÖ'nün sınır değerlerinin üç katı olduğunu ortaya koydu.

ANAYASA MAHKEMESİ: ÇEVRE YATIRIMLARININ YAPILMAMASI ANAYASA'YA AYKIRI

Anayasa Mahkemesi ise 2014 ve

2017'de iki kez, Türkiye'nin en kirli, zehir saçan termik santrallerinin çevre yatırımlarını yapmalarına, 2019 yılı sonuna kadar bu yatırımların tamamlanmasının mecburi olmasına karar verdi. TBMM hem 14 Şubat 2019 tarihli kendi kararını hem de Anayasa Mahkemesi'nin 2014 ve 2017 tarihli kararı bugüne dek tanımadı.

Havaya, doğaya ve yaşama zarar veren termik santrallerin iklimin değişikliğinin geldiği aşamada tartışmaya açık olmadığını görüyoruz. BM Çevre Programı raporuna göre, 1,5°C derece hedefi için önümüzdeki on yıl boyunca yılda yüzde 7,6'lık küresel emisyon azaltımı yapılması gerektiği vurgulanıyor.

Ülkelerin Paris iklim taahhütlerini güçlendirmek zorunda oldukları 2020 yılına sayılı günler kala Birleşmiş Milletler Çevre Programı (UNEP) tarafından bugün yayımlanan yeni raporda, 2020 ile 2030 yılları arasında küresel sera gazı emisyonlarında her yıl yüzde 7,6'lık azaltım yapılmadığı takdirde Paris Anlaşması'nın 1,5°C derece hedefini gerçekleştirme fırsatının elden kaçacağını vurguladı.

UNEP'in yıllık Emisyon Açığı Raporu, Paris Anlaşması'nın tüm mevcut koşulsuz taahhütleri yerine getirilse bile, sıcaklıkların 3,2°C derece artarak, daha geniş ve daha tahrip edici iklim etkilerine yol açacağını ifade ediyor. Buna göre, 1,5°C derece hedefinin tutturulması için, önümüzdeki on yıl içinde ülkeler küresel azaltım taahhütlerini en az beş kat arttırmalıdır.

UNEP Genel Direktörü Inger Andersen hazırladıkları raporla ilgili şunları söyledi. "İklim değişikliğine karşı erken ve güçlü bir şekilde harekete geçmeyerek gösterdiğimiz kolektif başarısızlığımız, şimdi büyük azaltımlar yapmamız gerekiyor anlamına geliyor; önümüzdeki on yıl boyunca, yılda yüzde 7'nin üzerinde emisyon azaltımı yapmamız gerekiyor. Bu da, ülkelerin yeni iklim taahhütleri konusunda 2020'nin sonuna kadar beklemeyeceklerini gösteriyor. Ülkeler ve her şehir, bölge, işletme ve birey – şimdi hemen harekete geçmelidir."

Kısacası UNEP diyor ki; Filtresiz termik santraller değil, termik santralsiz yaşam alanları oluşturmamız!

Baskı ve Zor Yeni Direnişlere Gebedir!

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, ezilen uluslar, kadınlar, gençler, eşcinseller, öğrenciler, köylüler emperyalist kapitalist sisteme karşı sokakları zapt ederek öfkelerini yansıtmakta, isteklerini yüksek sesle ve sınıflarından aldıkları güçle haykırmaktadırlar.

Uzun bir zamandır birçok ülkede yapılan protesto eylemleri, günbegün büyüyerek, ülkeden ülkeye, bölgeden bölgeye yayılarak devam etmektedir. Şili halkının destansı ve sistemi ciddi derecede zora sokan eylemleri hâlâ devam ederken Irak'tan Ekvador'a kadar, dünya halkları mevcut durumdan memnuniyetsizliklerini protestolar şeklinde dile getirmektedirler.

Bu protesto eylemleri İran'da da başlamış ve gittikçe büyüyen bir isyana dönüşmüştür. İran'daki eylemlerin başlama nedeni de ekonomik görülmektedir. İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani, yaptığı bir açıklamada benzin sübvansiyonlarının kaldırıldığını söyledi. Bu şu anlama geliyor, benzin fiyatlarının astronomik şekilde artması. Nitekim açıklama yapıldıktan bir gün sonra bazı yerlerde benzin fiyatlarının yüzde 50, bazı yerlerde ise yüzde 200 oranında arttığı ifade edilmektedir.

Bazı emperyalist ülkeler ve yerli uşakları, ABD'nin istemi üzerine İran'a ekonomik anlamda ambargo uygulamaktadır. İran ekonomisini ciddi şekilde etkileyen bu ambargolara bir de mevcut hükümetin yönetememe durumu eklenince İran, ekonomik olarak büyük sarsıntı yaşamaktadır. Diğer ülkelerde olduğu gibi, İran Hükümeti de ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçi kesimlere kesmektedir. Hükümetvarolan sübvansiyonların yılda 2,5 milyar dolar maliyete yol açtığını ve kaçakçılık için fırsat yarattığını söyleyerek bu kararı devlet gelirlerini artırmak için değil devlet sübvansiyonlarındaki karışık durumu çözmek için aldıklarını belirtiyor. Ama bunun kocaman bir yalan olduğu protestocular tarafından dillendiriliyor. Zira devletin kaynak yaratacağı, kesinti yapabileceği onlarca alan bulunurken direkt halkı etkileyecek bir alandan kesinti yapması bizleri şaşırtmadı.

Bu açıklama ve zamların ardından başlayan gösterilerde Uluslararası Af Örgütü'ne göre 21 şehirde en az 143 kişi hayatını kaybetti. Ancak protestocular ölü sayısının 200'ü aştığını söylemektedir. İran gerici rejimi dün olduğu gibi bugün de muhalefeti baskı, katliam ve tutuklamalarla susturmaya çalışmaktadır. Ancak bunun protestoları bitirmeye yetmeyeceği açıktır.

On yıllardır şeriatla yönetilen İran'da yaşanan bu protesto eylemlerinin tek sebebi elbette benzin fiyatlarına yapılan zamlar olamaz. Ekonomik

destekçilerini sokağa dökülmeye çağırdı. Bunun üzerine başta başkent Tahran olmak üzere yüz binlerce kişinin katıldığı kitlesel eylemler düzenlendi. Hükümet önce polis, ardından da Devrim Muhafızları bünyesindeki Besiç milis gücü üzerinden eylemlere saldırdı.

Protestolar sonucu 70'ten fazla kişi yaşamını yitirdi. Müşavi ve Karrubi, ev hapsine alındı. Haziran 2009'da başlayan olayların büyük oranda bastırılması ise Şubat 2010'u buldu.

2017'nin son günlerinde başlayan eylemlerin temel nedenini ise

krizin pençesinde kıvranan halk, bir de giyim kuşamdan, yeme içmeye kadar hayatın her alanında, her an büyük bir baskı ve sindirme saldırısıyla boğuşmaktadır. Hemen her gün muhalif oldukları için, devrimci mücadele yürüttükleri için veya ulusal kurtuluş mücadelesi yürüttükleri için onlarca kişi İran gericiliği tarafından gözaltına alınmakta, tutuklanmakta ve idam edilmektedir.

Tüm bu baskılara rağmen, son yıllarda İran'da oldukça önemli halk hareketleri olmuştur. Bunlardan en dikkat çekici olanları 2009 ve 2017 yılında yaşananlardır. 2009 yılındaki protestoların nedeni o dönemde yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki usulsüzlük iddialarıydı. Seçimleri dönemin Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad kazandı. Ancak kendilerine reformcu adaylar diyen (ya da kamuoyunda bu şekilde tanınan) Mir Hüseyin Müşavi ve Mehdi Karrubi, oyların sayımında usulsüzlük yapıldığını öne sürdü ve

bugünkü gibi ekonomik sıkıntılar oluşturuyordu. Meşhed kentindeki eylemler, yüksek enflasyona tepki olarak başladı. Her ne kadar 2009'daki eylemler seçimlerde usulsüzlük, 2017 ve bugünkü eylemler ekonomik sıkıntılardan baş gösterse de ilerleyen günlerde daha fazla hak ve özgürlük talepleri de dile getirilmeye başlandı.

Elbette gerek İran'da gerekse de dünya kamuoyunda konuşulan ve dikkat çeken en önemli eylemlerden biri de, kadınların başlatmış olduğu "başörtüsü çıkarma" eylemleridir. Vida Movahed'in Aralık 2017'de Tahran'da bir elektrik dağıtım kutusuna çıkıp beyaz başörtüsünü elinde salladığı gün başlayan tek kişilik eylemler farklı kentlere de yayılarak devam etmiştir. Çeşitli yerlerde ve değişik şekillerde devam eden bu eylemlerde kadınlar, kendi kararlarını kendilerinin vermesi gerektiğini, daha fazla demokrasinin olması gerektiğini söylüyor ve tutuklamalara rağmen eylemlerini sürdürmüşlerdir.

Yapılan tüm eylemlerde dikkat çeken yanlardan biri, protestocuların çoğunluğunun gençlerden oluşmasıdır. 20 ila 25 yaş grubu gençlerin ağırlıkta olduğu protestolar, İran rejimini ciddi anlamda zorlamaktadır. Her ne kadar dini liderler ve hükümet "dış güçlerin kışkırtması" dese de on yılların baskıcı rejimine karşı İran halkının haklı ve meşru bir isyanı yaşanmaktadır. ABD emperyalizminin siyasi, ekonomik baskısı altında olan rejimin İran emekçilerinin üstünde bunu bir ideolojik manipülasyon ve siyasi koz olarak kullanması söz konusu olsa da gerici İran rejiminin gerçek yüzü emekçiler tarafından görülebilmektedir. Özellikle İran'ın ABD emperyalizmi ile olan çelişkileri ne bu gerici rejimin niteliğini değiştirmekte ne de halk hareketlerinin meşruluğunu gölgelemektedir. Bu bağlamda soruna yaklaşmayan her tutum emperyalist sistemle ve gericilikle mücadele dinamiklerini öldüren bir konumlanışa hızla sürüklenir. Bu noktada sosyal-şovenizmin yaratacağı etkiye, anti-emperyalizm adı altında kapılarını aralamaya başlayanlar savrulmaktan kurtulamaz. Bu konuda devrimciler ve komünistler net ve berrak olmalı ve konumlanışı ve politik tutumu buna uygun almalıdır.

Kadınların, gençlerin ve ezilen emekçi kesimlerin farklı zamanlarda gerçekleştirdikleri isyanlarını tek bir potada toplayabilen, örgütlü bir güç olup gerici rejime karşı daha dirayetli durabilecek bir halkın, devrimcilerin önderliğiyle birleşince devrimler yapması kaçınılmazdır. İran'da yaşanan isyan hareketi için bugünden bu yorumu yapmak zordur belki de ancak bu ayaklanmalardan, sistem karşıtı tepkilerden, İran devrimci ve komünistlerinin ders çıkarması ve bu ayaklanmaları örgütlü bir güce dönüştürmesi elzemdir. Bunun yapılabildiği durumda ise devrimler kaçınılmazdır. Devrimi, daha iyi bir yaşamı bugün dünya işçi ve emekçi kesimleri sokaklara dökülerek istemektedir. Bu direnişleri buradan bu vesileyle selamlamak, bu ayaklanmalarda gericiler tarafından katledilenleri anmak görevimizdir.

Örgütle Beraber Kendini Yeniden Yaratan Tuncay Yoldaşa

Kısa ve dağınık bir şehir faaliyeti eline bir kâğıdın tutuşturulmasıyla beraber başladı gerilla yaşamın. Kâğıtta askerlik çağının geldiği ve TC'ye gönüllü (!) askerlik yapman için davet (!) belgesi vardı. Bir yol ayrımındaydın. Ama bu yol ayrımındaki eşiği atlamam pek de zor olmamıştı. Kararın kesindi; TC'nin askeri olmak için kışlaya değil Halk Ordusunun bir neferi olmak için dağlara dönmüşün yüzünü.

Aliboğazı'nda hevallerle ortak bir faaliyet dönüşü patikada günün yorgunluğuyla yürürken Bozan patikasının Tağar'la kesiştiği noktada henüz sivil elbisen ve uzun saçınla seni gördüğümüzde elinde kleşin ve yanında Orhan yoldaş olmasa sivil birilerinin vadiye girmiş olduğunu düşünecektik. Gerillaya yeni bir yoldaşın geleceği bilgisiyse senin olduğuna kanaat getirerek vardığımızda yanına, çekingenlikten kaynaklı biraz mesafeli davranmıştın. İlk izlenim önemlidir gerillada. Mesafenin yaratmış olduğu hava, acaba sorularını sordursa da sonrasında gerilla kurallarına aykırı olsa da bir türlü engelleyemediğimiz yüksek sesli kahkahalarınla her ortamın neşe kaynaklarından olmayı başarmıştın.

Henüz yeni sayılabilecek bir devrimci yaşamıyla gerillaya geldiğinde ortamı izlemeye, anlamaya çalışıyordun. Ama küçük burjuva yaşam alışkanlıklarının da izlerini çok derinden yaşıyordun. Bu senin için sancılı bir değişim sürecinin işaretleriydi ama "buz kırılmış, yol açılmıştı" bir kere. Gerek gerilla yaşamının, gerekse de kendi içinde yaşadığın çelişkilerin hiç biri seni adım attığın dağlardan koparmaya yetmeyecekti. Çünkü geçmişin köhnemiş, kokuşmuş, insanı insanlıktan çıkararak yaşam tarzını bilen biri olarak devrimciliğin, insanı insan yapan mücadelesinin havasını dağlardan solumuştun bir kere. Geriye tek bir şey kalıyordu. Bu değişim/gelişim sürecinde örgüte sıkı sıkıya sarılmak ve örgütle beraber zorlukların altından kalkma cüretini gösterebilmek. Sen bu cüreti en zor anlarda bile göstermesini bildin.

Şehirde özenerek uzattığın saçlarını savaş ortamının disiplin kuralları gereği kesmek zorunda kalmamızı önceki bazı örneklerle göre direnç göstermeden kabul etmen, değişim isteğinin ve çabasının ilk işaretiydi aslında. Yaşamda bazı küçük ayrıntılar

önemli işaretler barındırır gerilla yaşamında. Bunun en başında özgürlük kavramı gelir. Savaş alanının gerektirdiği katı kurallar, bireysel özgürlüğü sınırladığı durumlar yaratmaktadır. Saç meselesi de bunlardan bir tanesidir. Burada yapılan; özgürlüğün sınırlanması değil, politik askeri bir devrimci olmanın aidiyet duygusu yaratılması için bir düzen yaratılmasıdır. Bazen küçük bir ayrıntı bile bireyin bu aidiyet duygusunu gönüllü ya da disiplin gereği de olsa kabul etmesiyle bir eşiği atlaması anlamına gelir.

Bir yoldaşın Ali Demirdağ yoldaşın ölümsüzleşmesinden sonra yazdığı "hani üzerinde üniforması, elinde silahı olmasa kimse gerilla olduğuna

inanmaz" sözleri sanki senin için de söylenmiş sözlerdi. Bir türlü üzerine uyduramadığımız üniforman, sürekli yan duran raxtın, karmakarışık bir hal alan şutiğin, biraz uzasa darmadağın olan saçınla tutundun dağlara. Tutunduğun dağlar değil aslında. Örgüttü, devrimdi. Orada somutlaşan inanç ve iradendi.

Ölümsüzleştiğiniz tarih olan 24 Kasım'dan kısa bir süre önce iki defa ölümle burun buruna kalmıştın ve her ikisinde de o kadar soğukkanlıydın ki, başka bir vadiye patikada yürürken, önümüze birden iki ayı yavrusu çıkmıştı. Biz daha ne olduğuna anlam veremedik, arkalarından büyük bir hırıltı ve sinirle anne ayının üzerimize doğru geldiğini fark

etmiştik. Normal şartlarda yolunu değiştiren ayı, hızlı ve ürkütücü bir şekilde üstümüze doğru koşuyordu. O an birbirimize bakmaya bile fırsat bulamamıştık. Emniyetleri açıp sıklamaktan başka şansımız kalmamıştı. Bir, iki, üç... altı, yedi... ayı hala üzerimize doğru geliyordu. Bütün mermiler ayıya isabet etse de ayı bir türlü düşmek bilmiyordu. En son sıkığımız mermi, ayı ile aramızda bir metre kala olmuştu. Ayı bir an durakladı. Ve geriye dönüp yaralı halde yavrularını önüne katıp karşı yamacı doğru tırmanmaya başladı. O kadar mermiye rağmen düşmeden geriye dönmesi ve hızlı bir şekilde yamacı tırmanması bir rahatlama yaratsa da, bir metre

mişti. Gece boyunca düşmanın bizim görüntümüzü almış olmasına yorarak çekildiğimiz hattın deşifre olduğunu ve düşmanın geleceğini bekledik. Saatlerce, bir yere kısırlanmışçasına beklemenin psikolojisiyle ikiye ayrılmış ve 10'ar metre arayla konumlanmış iki grup şeklinde. İkimiz aynı yerde bekliyorduk. Sanki iki gündür ölüme bu kadar yaklaşan biz değildik, sanki az sonra düşmanın gelebilme ihtimaline karşı konumlanan biz değildik gibi, sen yine kuralları çiğneyerek koşullara göre yüksek sesle gerilla anılarını anlatıyordun. Ertesi gün ise yine o koşullarda yükselen kahkahanda sonra senin bu özelliğini değiştiremeyeceğimizi anladım. Değişmeyen tek şeyin değişim olduğu tezine "Tuncay'ın kahkaha özelliği istisnası"ni da eklemek gerekli...

Şimdi arada, o gecenin sabahı çantamızda kalan bir hazır çorbayı dört bardağa bölerek içerken çekindiğimiz fotoğraflara bakıyorum. Kulağımda 24 Kasım günü Heronun ilk geldiği anda görebildiğin hareketini diğer yakınındaki yoldaşlara aktarmak için yüksek sesle yaptığın koordine sesin var. Bu sefer yüksek sesin bir zararı yoktu. Onun rahatlığıyla bağırıyordun. Senin duyduğum son sesin bu oldu.

Siz ölümsüzleştikten sonra gitmeyi istediğim bir yayla vardı. Yasaklardan sonra düşman izin vermediği için yaylaya çıkamadılar. Orada bir yaylacı seni kendi çocuğu gibi seviyordu. Sen ona "anne", o da sana "bu benim oğlum" "iyi bakın ona" diyordu. Kim bilir sizin ölümsüzleştiğinizin haberini aldıktan sonra hangi duyguları yaşadılar. Az çok tahmin edebiliyorum ama aranızda öyle bir bağ oluşmuştu ki, hani karşılıklı bir teselli olurdu.

24-28 Kasım operasyonu bizi çok derinden yaraladı. Kaybımız çok ağır oldu. Özellikle sizleri tanıyan Dersim köylüleri de çok fazla etkilendiler. İşte biraz da bunun için gitmek istedim o yaylaya. Ne için yaşadığınızı ve ne için ölümü kucakladığınızı senin/sizin adın(ız)a bir kez daha anlatmak için. Yayla yasakları devam ediyor. Ve yaylaya halen çıkamıyorlar. Ama yasaklar bir gün delinecek. Ve yaylacılar gelecek. İşte o zaman şu an sizleri nasıl anlatıyorsak, sizler bizlerle beraber kavganın içinde nasıl yaşıyorsanız, "annem" diye seslendiğin yaylacıya senin yerine de gideceğiz. Ve her an sizler yanımızda olacaksınız.

daha yanımıza yaklaşıp olabilecekleri düşündükçe o an yaşadığımız kaygı ve korkuyu gizleyememiştik ama, sonrasında sıradan bir olay gibi kahkalarla gülerek anlatıyordun.

Henüz bu olay sıcakken, birkaç gün sonra vadiden çıkıp bir köye uğrayacaktık. Öncümüz sendin. Eve 10 metre kala, balkondan seni tanıyan köylünün sesi geldi. "Tuncay karşı tepelerde düşman var." Sonradan öğrendik ki, düşman tüm köyü sarmış, indirmeler olmuş ve tepelere konumlanmışlar. Biz ise uyarının etkisiyle kendimizi ancak bir derenin kıyısına atabildik. Gidecek yerimiz kalmamıştı. Su yüksek, önümüzde ise yüksek bir kaya kütleli vardı. Burada beklemekten başka bir yolumuz kalma-

***Yazının başlangıcı 24. sayfadadır**

Seyit Rıza Meydanı'nda basın açıklaması yaptı. Açıklamada, "Eşit ve özgür bir yaşam için hayatlarımıza ve haklarımıza sahip çıkalım" pankartı açan kadınlar adına Dersim Kadın Platformu üyesi Şükran Yılmaz yaptı.

Kadın emeği, bedeni ve kimliğine karşı saldırıların arttığına işaret eden Yılmaz, neredeyse günde 2 kadının katledildiğini, katillerin genellikle de kadınların en yakınındaki erkekler olduğuna işaret ederek, son 17 yılda 15 binin üzerinde kadının katledildiğini kaydetti. Açıklamanın ardından kadınlar zılgıtlar eşliğinde halay çekti.

ADANA

Adana Kadın Platformu, 25 Kasım dolayısıyla Abidin Dino Parkı'nda bir araya gelerek alkış, zılgıt ve sloganlarla Atatürk Parkı'na yürüdü. Yürüyüşte Şili'de bir ay önce gözaltına alındıktan sonra cenazesine ulaşılan Pandomim sanatçısı Daniella Carrasco için adalet talep edildi. Yürüyüş sonrası kadınlar, erkekler tarafından öldürülen hemcinsleri için bir dakikalık saygı durumunda bulundu. Kadınlar yakalarına "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" rozetleri takarak, İstanbul Sözleşmesi'nin uygu-

lanmasını istedi.

Etkinlik müzik dinletisi ve halaylarla son buldu.

MERSİN

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu da Kushimato Sokağı'ndan Özgecan Aslan Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirerek yaşanan kadın cinayetlerine tepki gösterdi. Yapılan yürüyüş kentte bulunan siyasi parti ve sivil toplum örgütlerinin kadın temsilcileri ve birçok kadın katılırken, HDP Mersin Milletvekili Fatma Kurtulan da yer aldı. "Kadın Cinayetlerini Acil Önle!" pankartı açan kadınlar sık sık "Kadınlar yürüyor mücadele büyüyor", "Erkek vuruyor devlet koruyor", "Jin jıyan azadi" sloganları atarak "6284 uygulama", "Kadının yeri direniştir" dövizleri taşıdı. Çevredeki yurttaşların alkışlarla destek verdiği kadınların yürüyüşü Özgecan Aslan Meydanı'nda halaylarla devam etti. Burada erbaneler eşliğinde zılgıtlar çeken kadınlar devletin kadın politikalarına karşı duruşunu sık sık sloganlarla dile getirdi. Açıklama sonrasında kadınlar müzik dinletisi ve halaylarla etkinliklerini noktaladı.

ANTAKYA

Hatay Kadınlar Birlikte Güçlü ise, Köprübaşı Meydanı'nda basın açıklaması yaparak, kadına yönelik şiddete tepki gösterdi. "Eşit ve özgür yaşamak istiyoruz" diyen Hatay Kadınlar Birlikte Güçlü'den Burcu Özkaya, kadınları koruyan yasaların hedefte olduğunu ve kazanımlarının ellerinden alınmaması için mücadele edeceklerini kaydetti. Etkinlik halaylarla son buldu.

İZMİR

İzmir Kadın Platformu, Alsancak ÖSYM önünde bir araya gelerek yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında sıklıkla "Kadın cinayetleri politiktir", "Yaşasın kadın dayanışması", "Asla yalnız yürümeyeceksin", "Jin Jiyan Azadi" "Kadın Yaşam Özgürlük" sloganları atıldı. Yürüyüşe halkların Demokratik Partisi (HDP) İzmir Milletvekili Serpil Kemalbay katıldı.

Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan basın açıklamasını Özgür Genç okudu.

Türkiye'de Mirabellerin yaşadığı tahakkümün devam ettiğini belirten Genç, "2019 yılı bitmeden 350'den fazla kadın katledildi. Her gün sayısız kadın tacize, tecavüze ve şiddete uğ-

ruyor" dedi. Kadına yönelik şiddetin önlenmediğini dile getiren Genç, Ocak ayında Meclise sunulması planlanan 2. yargı paketinde nafaka hakkını sınırlandırılacağına ve çocuk istismarlarının cezasız kalacağına söyledi.

İSTANBUL

İstanbul'da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Gününde adres yine İstiklal Caddesi'ydi. Beyoğlu Kaymakamlığı'nın yürüyüş yasağını tanımayan kadınların kararlılığı sonrası, yasak kaldırılmıştı.

"Erkek şiddeti ve yoksulluk değil yaşamak istiyoruz" diyerek sokağa çıkan kadınlar, Tünel Meydanı'nda bir araya gelerek İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Narmanlı Han önünde basın metnini okudu.

Kadınlar açıklamanın ardından "Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz" sloganı atarak polis barikatına yüklendi. Polis ise kitleye plastik mermi ve biber gazı sıktı.

Saldırının ardından biber gazından etkilenen kadınlar dağılmayarak Tünel Meydanı'na doğru çekildiler. Kadınlar saldırıya karşı "Polis defol bu sokaklar

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki GÖK: 1 Aralık 1976'da Samsun'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Mehmet Zeki ŞERİT: Kayseri Uzunyayla doğumludur, Çerkez milliyetine mensuptur. Kaldığı eve yapılan operasyonda saatler sonra ancak ele geçirilebildi. İlk alındığında komünist tavrı takınmasa da, sonrasında işkencede direniş destanı yaratılardan oldu. Müebbet hapse mahkumken Ulucanlar Hapishanesi duvarlarına "o duvar duvarınız, vız gelir bize vız" yazarak firar etti. İstanbul Altıyol'da kaldığı evin basılmasında çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. Bir ay süren işkencelerde kimliğini bile kabul etmedi, düşmana tek kelime söylemedi. 24 Kasım 1977'de işkencede katledildi.

İsa DEMİRBAŞ: 1955 Samsun doğumludur. Tütün üreticilerinin örgütlenmesinde aktif rol aldı. 23 Kasım 1979'da Samsun'da polisin

kurduğu tuzakta yaralandı ve tutsak düştü. Götürüldüğü karakolda işkence sonucu şehit düştü.

Mustafa SARITAŞ: 1960 Muş Varto Taşçı köyü doğumludur. Sonrasında İzmit Derince'ye yerleşirler. Pek çok ilde faaliyet yürütür. 24 Kasım 1979'da Ankara'da Yenimahalle'de M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapacakları anma için hazırladıkları bombalı pankartın patlamasıyla yaralanır. Olay yerine gelen bekçilerin açtığı ateşle şehit düşer.

Şenol YOL: Çorum doğumludur. 24 Kasım 1979'da Mustafa Sarıtaş'la birlikte şehit düşmüştür. İbrahim KIR: Dersim Ovacık Yazıören köyü doğumludur. Çalışmak için gittiği Kazlıçeşme'de işçiliğe başlar. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürütür. Aralık 1980'de gözaltına alınır. İşkencede "ser verip sır vermeme" ilkesine bağlı kalır ve işkence sonucu şehit düşer

Hülükuşağı Şehitleri: 5 Aralık 1981

tarihinde Ovacık'a bağlı Hülükuşağı köyünde bir evde konaklayan iki Halk Ordusu gerillası bir ihbar sonucu çembere alınırlar. Gerillalarla düşman arasında çatışma çıkar. Son mermilerine kadar direnen **Erdoğan Tekin ve Veysel Uyar** bu çatışmada şehit düşerler.

Mazgirt Şehitleri: 1 Aralık 1986'da düşman güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında Mazgirt Geçitveren köyünde çıkan çatışmada **Timur Demir, Suna Yıldırım, Besime Doğan** şehit düştü.

Mehmet Ali POLAT: 1950 yılında doğan Mehmet Ali Polat, 6 Aralık 1980'de Kırklareli'nde polis tarafından katledildi.

Raci YILMAZ: 1956 Samsun Çarşamba doğumludur. Kod adı Sarı Asker'dir. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde öğrenciyken tanışır mücadeleyle. Parti 1. Konferansı'ndan sonra Parti Üyesi olur. İstanbul Askeri Komitesi'nde yer aldı. Parti 2. Konferansı'na delege olarak seçilmişti, ancak 6 Aralık 1980'de İstanbul Harbiye'de bulunduğu evde polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

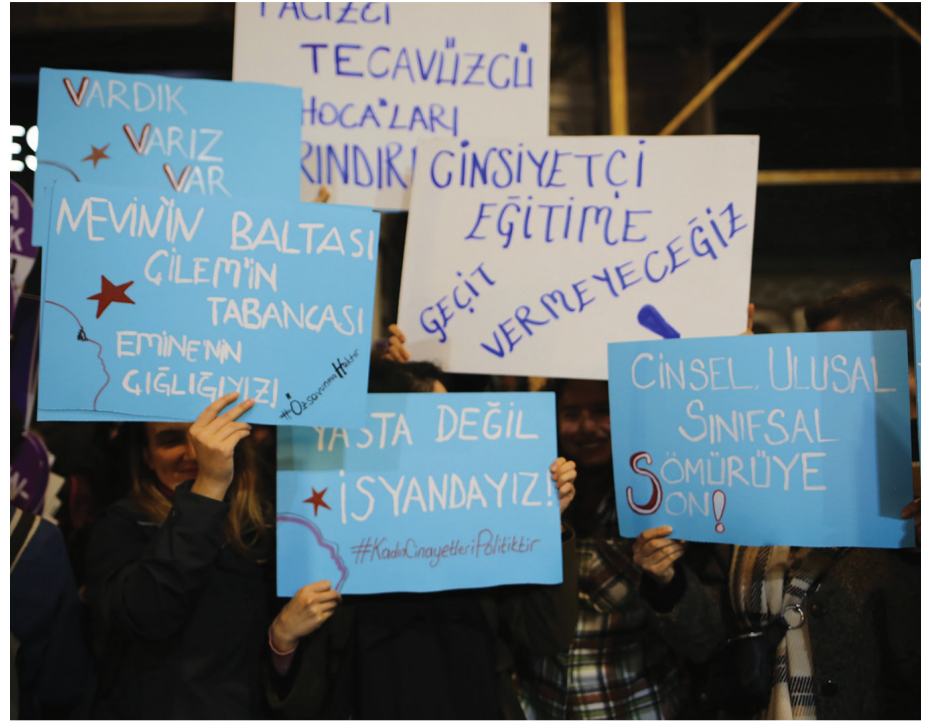
Hıdır Utan: 15 Ağustos 1956 yılında Dersim Ovacık ilçesi Çakperi köyünde doğan Utan, 1974-75 yıllarında Proletarya Partisi ideolojisiyle tanıştı ve örgütsel ilişki kurdu. İstanbul

faaliyetinde yer alan Utan, 1977 yılında tutuklandı. Çıktıktan sonra da aralıksız olarak faaliyete devam etti ve çeşitli nedenlerle yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Almanya'nın Bremen kentinde de çalışma yürütmeye devam etti. Hıdır Utan, 18 Kasım 1983'te trafik kazasında hayatını kaybetti.

Doğan ERDEM: Erzincan Tercan doğumlu Doğan Erdem, Dersim'de gerilla alanında çığ altında kalarak şehit düştü.

Necdet OYNARGÜL: 1959 doğumlu olan Necdet Oynargül, Balkanlardan yaşadığımız coğrafyaya göç etmiş bir ailenin çocuğudur. Genç yaşında TKP/ML ile ilişkiye geçer. Kasım 1980'de MİT'den Ahmet Öztürk'ün cezalandırılmasının ardından düzenlenen bir operasyonda aynı alanda faaliyet yürüttüğü yoldaşlarıyla tutsak düştü. TKP/ML üyesi olan Necdet Oynargül, işkencede sonuna kadar direnip cellatlarını çaresiz bırakınca İstanbul'un Çağlayan semtinde bir gecekondu evine götürülerek orada kurşunlanıp katledildi.

Hasan GAZOĞLU: Kasım 1980'de Necdet Oynargül'ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Hasan Gazoğlu, Beyoğlu Emniyeti'nde işkencede katledildi.

Kadınlar Şiddete Karşı 25 Kasım'da Sokaklardaydı

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü kapsamında tüm illerde şiddete karşı alanlara çıkan kadınlar, özgür bir toplum yaratacaklarını söyledi.

Kadınlar, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü kapsamında başta Dersim, Diyarbakır, Ankara, İzmir, İstanbul gibi iller olmak üzere tüm illerde şiddete karşı alanlara çıktı. Kadın cinayetlerine karşı isyanlarını dile getiren kadınlar, sokakları da meydanları da terk etmedi.

DİYARBAKIR

Rosa Kadın Derneği öncülüğünde, Şiddet ve Mücadele Ağı ile Dicle Amed Kadın Platformu (DAKAP) çatısı altında bir araya gelen kadınlar, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü kapsamında "Gece Yürüyüşü" düzenledi.

İstasyon Meydanı'nda yürüyüşlerini sonlandıran kadınlar, burada 25 Kasım'ın önemine değinen bir açıklama gerçekleştirdi. Konuşmalardan sonra kadınların yürüyüşü çekilen halaylarla sona erdi.

ANKARA

Ankaralı kadınlar, Ankara Kadın Platformu öncülüğünde 25 Kasım Kadına Yö-

nelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü kapsamında Sakarya Caddesi'nde binlerce kadının katılımıyla eylem gerçekleştirdi. Çankaya Belediyesi önünde "Erkek devlet şiddetine karşı isyanımızla sokaktayız. Yaşamak istiyoruz" pankartı arkasında bir araya gelen kadınlar polisin engellemesine karşı "Polis defol sokaklar bizimdir" sloganı ile Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sırasında "Şiddete karşı sokaktayız", "Sokakları terk etmeyeceğiz", "Vardık varız var olacağız", "Jin na tirsin hesab dipirsin" dövizlerinin yanı sıra katledilen kadınların fotoğrafları-

nın bulunduğu dövizler taşındı. Uzun süredir Rojava'da, Latin Amerika ülkelerinde ve Ortadoğu'da devam eden kadın direnişini selamlayan kadınlar, "Yaşasın kadın dayanışması" diyerek Sakarya Caddesi'ne geldi. Açıklama sonrası kadınlardan oluşan müzik grubu sahne aldı. Eylem sloganlarla son buldu.

DERSİM

Dersim'de kadınlar, Dersim Kadın Platformu öncülüğünde, "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü"ne ilişkin

***Yazının devamı 23. sayfadadır**

YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

ti yeni_demokrasi1

en yenedemokrasi5.net

en yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34